

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 60.

De Prins van Georgië.

10 cents.
België 25 cent.

Veel te langzaam volgens den verloofde, die beneden wachtte, klom John Raffles met de prinses langs de touwladder naar beneden.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICKLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Gestoorde liefdesdroom.

Hoog verheffen zich de tuinen van het oude, trotse kasteel, waar een eenzaam leven werd geleid door de weduwe van hertog Gaston de la Rochetalande en haar beeldschone, jonge dochter Adrienne, de laatste afstammelingen van het aloude geslacht.

Een heerlijk park omgaf het slot.

Eeuwenoude woudreuzen schudden ernstig en bedachtzaam het hoofd. Rozen en seringens lispelden van vroegeren tijd, van lang vervlogen liefdesgeluk, en in hunne twijgen kweelden nachtegalen hunne liefdesliederen.

Klaterende fonteinen sprongen in het park en besproeiden kleurige bloembedden.

Midden in een boschage stond een schalksch glimlachende, steenen amor, die zijn boog hield gespannen en de pijl hield gericht op het van groene luiken voorzien paviljoen, waarvan het groengouden koperen dak fonkelde in den zonneshijn.

Thans lag het paviljoen verlaten,

Het was er stil.

Heelemaal stil?

Klonk niet een zacht fluisteren, het ritselen van zijden vrouwenkleeren en het gedempte geluid van kussen?

Eindelijk kon men feeder gefluisterde woordjes verstaan.

„Adrienne! Liefste Adrienne! Ik kan het groote, het oneindige geluk nauwelijks beseffen!” —

De spreker was een slank gebouwd, schoon man met gebruid gelaat en fonkelende oogen onder weelderig krullend haar.

Hij was gekleed in huzarenuniform en boog zich thans over naar een allerliefst blond meisje, dat gekleed in een japon van lichtblauwe zijde, met zoeten blik naar hem opkeek.

Haar glansend haar geleek wel gesponnen goud, haar oogen toonden de blauwe diepte van een bergmeer.

Bekoorlijk schoon was zij, nu zij haar hoofdje tegen zijn schouder leunde:

„Germain! O, wat heb ik je lief!”

Hij trok haar tot zich en bedekte haar mond met gloeiende kussen.

„Mijn lieve, zoete bruid! En spoedig mijn aangeboden vrouw!” jubelde hij.

Haar zonnige trekken verduisterden.

„Ik vrees, dat wij vóórdien nog heel wat leed hebben te doorworstelen”, sprak zij op bangen toon.

„Maar wij zullen overwinnen”, voegde hij er op trotschen toon aan toe.

„Laat hen maar komen! Ik ben strijdvaardig! Gereed om den kamp met dood en duivel op te nemen — —!”

„Maar niet met mijn moeder,” viel zij in, terwijl een spotlachje om haar mond speelde.

„O, jij schelm,” lachte hij, haar hoofd in zijn handen nemend.

Maar plotseling werd hij ernstig en vervolgde met geheel veranderde stem:

„Ik weet niet, wat zij tegen mij zou kunnen hebben!”

Een diepe rimpel plooiden zich bij deze woorden tusschen zijn oogen en zijn trekken teekenden beleedigden trots.

„De naam Germain de St. Brice heeft een welluidenden klank sinds vele jaren.”

„Och, jij kent den mateloozen hoogmoed van mijn moeder niet. Je weet niet, hoe verblind zij is. Zij gelooft op een onbereikbare hoogte te staan, vanwaar zij verachtelijk meent te kunnen neerzien op alle menschen, die niet als hertog zijn geboren. Het sterkst wel kant zij zich tegen den door Napoleon gekroonden adel. En ongelukkig genoeg, behoort jouw geslacht daar ook toe — — —”

„Voorouders! Geslacht!” bruiste Germain op. „Is zij dan zóó verblind met haar adel? Geldt de persoon bij haar dan niets meer?”

De toornader zwol op zijn voorhoofd. Zijn oogen keken donker van boosheid.

Adrienne omhelsde hem teeder.

En hij trok haar nogmaals in zijn armen.

Maar plotseling stiet het meisje een kreet van ontzetting uit.

Haar oogen sperden zich wijd open en bleven met een verschrikte uitdrukking naar de deur kijken, die geruischloos werd geopend.

Op den drempel stond, hoog opgericht, streng als de godin der wrake, hertogin Odette de la Rochetalande.

Haar aristocratisch gelaat zag doodsbleek onder het hooggekapte haar en haar slanke vingers grepen krampachtig in de knetterende plooiën van haar zwaar, zijden gewaad.

Haat en woede stonden op haar gezicht te lezen. Uit haar oogen schóten dreigende stralen.

„Ellendig schepsel!” stiet zij uit naar haar dochter, die onwillekeurig een schrede achteruit week.

„Verrader!” vervolgde zij tot den jongen man, „ge

waagt het, achter mijn rug om, den naam van de Rochetalandes door het slijk te sleuren? — — —”

„Houdt op!” viel Germain in, „ik schrijf het aan uw opgewondenheid toe, dat gij uwe woorden zoo slecht kiest en dat gij schijnt te vergeten, wien ge voor hebt. Wie ik ben, weet gij — — —”

Zij viel hem met een snijdend lachje in de rede.

„De zoon van een geadeld onderofficier heeft hier in huis niets te zoeken,” sprak zij met bijtende stem.

En toen, den vinger hoog opgeheven, gilde zij met hooge, overslaande stem:

„Er uit!!!”

Een roode gloed trok over het knappe gelaat van den officier, doch even daarop reeds werd het spookachtig bleek.

In het eerste oogenblik wilde hij zich op de vrouw wreken, die hem een dergelijken smaad aandeed.

Doch een enkele druk van Adriennes blanke hand hield hem binnen de perken.

„Ik wil u dit alleen zeggen”, bracht hij toen hijgend te voorschijn, „dat Adrienne en ik bij elkander behooren voor geheel ons leven. Tracht niet, ons te scheiden, dat zou u niet baten. Ik zou haar desnoods met geweld veroveren”.

„Er uit!!!” riep de vertoornde dame nogmaals uit, vuurrood van woede, „mijn huis uit! Of ik laat de honden op u afhitsen!” —

Hij ging.

Doch niet dan nadat hij nog een verachtelijken blik had geworpen op de kijvende vrouw en de wanhopige bruid met een bemoedigenden blik had aangezien.

De beide vrouwen stonden thans tegenover elkaar.

„Wil je hem trouwen, dien republikein?” stiet de hertogin uit, „wil je ons wapenschild bezoedelen, jij, de laatste spruit der de la Rochetalandes? En dat durf je mij zonder blikken of blozen te bekennen?”

„Ik schaam mij er niet voor, Germain de St. Brice mijn hand voor het leven te reiken, maar ik ben er zelfs trotsch op, dat een edelman zooals hij, mijn hand begeert.”

Het harde hoongelach van de opgewondene klonk haar in de ooren, maar ongestoord vervolgde zij:

„Ik heb Goddank van jou noch den hoogmoedigen trots, noch de misplaatste ingenomenheid met mij zelf geërd.

Ik bemin Germain met mijn geheele hart en denk er niet aan, mijn levensgeluk op te offeren aan de verouderde principe van vroegere tijden.

Vol vreugde verwissel ik den naam de la Rocheta-

lande tegen dien van St. Brice, welke mij minstens even heerlijk en fier in de ooren klinkt. — —"

„Ga naar je kamer!" beval de hertogin haar, bij deze woorden van haar dochter zichtbaar ontstellende. De blik, waarmede zij haar dochter, die het paviljoen verliet, volgde, was vijandig, dreigend en onheilspellend tegelijk.

De hertogin, de veertigjarige weduwe van den laatsten telg uit het oud-adellijke geslacht de la Rochetalande, was zoo onbeminlijk en trotsch, dat men zelfs geen sympathie voor haar gevoelde in de royalistische kringen, waartoe zij volgens haar geboorte en opvatting behoorde.

Zoo kwam het, dat zij tamelijk eenzaam leefde, want zij vond het onwaardig om conversatie te zoeken in de voorname kringen der Republikeinen.

Adel, die ontstaan was op de slagvelden van Napoleon I, hield zij op een afstand. Bonaparte was en bleef voor haar de Corsikaansche oproerling en voor de kleinzoon van den rooverhoofdman, zooals zij hem het liefst noemde, gevoelde zij een bijna nog grooter minachting dan voor het republikeinsche „canaillie".

De hertogin de la Rochetalande had een dochter Adrienne en zij, die had gedacht, dat haar eenig kind, aan wie later het geheele vermogen der de la Rochetalande's zou vervallen, zich zou vereenigen met den drager van een ouden, eerwaardigen naam, zag vol verontwaardiging, dat Adrienne het aanbod van Germain de St. Brice wilde aannemen.

Germain de St. Brice was voor de hertogin de verpersoonlijking van alles wat afschuwelijk was.

Zijn adel was van jongen datum en derhalve waarloos, ten minste volgens haar begrippen.

De overgrootvader, een eenvoudig man, die als gewoon soldaat dienst had gedaan in het groote leger van Bonaparte, was op de slagvelden opgeklommen tot generaal en door den keizer benoemd tot markies de St. Brice.

Maar verdiensten, door een Napoleon beloond, waren voor een Rochetalande niets waard en nog veel minder, waar het een nakomeling gold van een dergelijken „geadelden onderofficier", zooals de hertogin bij voorkeur zeide.

Maar dit was niet de eenige reden, waarom zij een hekel had aan Germain de St. Brice.

De jonge man wekte haar antipathie op, omdat hij in dienst stond van de gehate Republiek en wel als kapitein van het regiment dragonders, dat in Versailles in garnizoen lag.

De hertogin had de eerste attenties van Germain tegenover Adrienne met trotsche onverschilligheid behandeld.

De gedachte, dat haar dochter dergelijke beleefdheden van een parvenu ernstig op kon nemen, kwam niet bij haar op, totdat haar nu plotseling duidelijk werd, dat Adrienne tegenover den jongen dragonderkapitein niet zoo onverschillig bleef, als de trotsche hertogin dat had verwacht.

Koel en afgemeten als altijd was haar houding tegenover het jonge meisje; rustig, alsof er niets was gebeurd, deed zij haar plicht, maar zij vermeerde het een woord tot haar dochter te spreken.

Vol minachting keek zij langs het meisje heen, alsof dat niet voor haar bestond.

Het was, alsof zij nooit een dochter had bezeten, ja, het scheen bijna, alsof zij de zaak aan haar lot wilde overlaten.

Het paleis in de Avenue Friedland te Parijs was in deze dagen het tooneel van zonderlinge, geheimzinnige beraadslagingen, welke de hertogin hield met een ouden, grijzen heer.

De uitslag van deze samenkomsten zou spoedig bekend worden.

Toen Adrienne op een heerlijken voorjaarsmorgen aan het geopende venster van haar kleine kamer zat, met gloeiende wangen verdiept in de lectuur van een tederen brief, dien zij van Germain had ontvangen, werd de deur plotseling geopend en haar moeder stond voor haar.

Met een snelle beweging had Adrienne den brief in haar zak gestoken, daarop stond zij vol eerbied op.

De koude, grijze oogen van de hertogin blikten, zonder notitie te nemen van de slanke meisjesgestalte, door het venster over de voorjaarspracht en met ijskoude stem sprak zij op bevelenden toon:

„Verkleed je! Je moet een wandelrit met mij maken!"

Het was de eerste keer sinds het gebeurde, dat de hertogin het woord tot haar richtte en Adrienne, die altijd een gehoorzame dochter was geweest, gevoelde zich verheugd hierover.

Wilde haar moeder begeven? Was zij verzoenend gestemd? Dan kon alles immers nog goed worden.

Haastig kleepte zij zich om uit te gaan en in blijde afwachting ging zij spoedig daarop de trap af, waarvoor een gesloten auto stond.

De hertogin verwachtte haar beneden aan de trap, in gezelschap van twee haar geheel vreemde mammen met onsympathieke gezichten.

Een korte voorstelling volgde, daarop hielp het tweetal haar met opdringende bereidwilligheid en merkwaardig vasten greep in het rijtuig.

Het jonge meisje rilde plotseling als voor een dreigend gevaar. Zij slaakte een luiden gil en trachtte uit de auto te springen, maar reeds vloog deze vooruit en stevige vuisten hielden haar tegen.

Kort daarna werden de Royalistische kringen van Frankrijk verrast met het onverwachte nieuws, dat de jonge prinses de la Rochetalande krankzinnig was ge-

worden, het onderzoek der doktoren had de ongeneeslijkheid der ziekte bewezen en op verzoek van haar moeder, de hertogin, was het arme meisje naar het krankzinnigengesticht van professor Berthier in Passy gebracht.

De hertogin de la Rochetalande had haar paleis laten vernieuwen en daar de financieele aangelegenheden, die in verband stonden met de onherstelbare ziekte harer dochter, haar dwongen om in Parijs te blijven, was zij niet verhuisd naar het oude kasteel der de Rochetalandes aan de oevers van de Loire, maar had zij de eerste verdieping betrokken van hotel Ritz,

TWEEDE HOOFDSTUK.

De zwarte brief.

Germain de St. Brice had te vergeefs op bericht gewacht van zijn blonde minnares. De dag spoedde ten einde. Het begon reeds te schemeren en nog steeds had hij geen bericht ontvangen.

Hoofdschuddend begaf hij zich ter ruste, maar kon den slaap niet vatten. Ook den volgenden dag wachtte hij te vergeefs.

Mismoedig ging hij naar zijn club.

Bij zijn komst in dat vertrek verstomde dadelijk ieder gesprek en allen zagen hem zwijgend aan. Alleen zijn vriend Anatole Verron, wien hij gewoonlijk alles toevertrouwde, ging naar hem toe en drukte hem de hand.

„Wees overtuigd van mijn deelneming in het vreeselijke ongeluk, dat u getroffen heeft,” zeide hij.

De kapitein keek zijn vriend aan.

„Waar spreekt ge van?” stamelde hij.

Toen hoorde hij, dat zijn bruid als een krankzinnige naar een gesticht gebracht was.

„Het is niet waar!” riep hij uit, en toen kwam het hem oor, dat men tegenover zijn verloofde een misdaad had begaan. Dat gaf hem plotseling moed en kracht tot handelen.

Uren lang zat hij in zich zelf gekeerd, smeedde

plannen, hoe hij Adrienne wel zou kunnen redden.

Toen de morgenschemering aanbrak, had hij een besluit genomen. Hij snelde naar den commandant, verzocht en verkreeg een lang verlof.

Thuis teruggekomen pakte hij een kleinen handkoffer en ging naar het station.

Eenige minuten later zat hij in een coupé van den snelrein.

Een vochtige ondoordringbare nevel hing over de straten van Londen.

Met loome schreden en ter neergebogen hoofd ging Germain de St. Brice door Baker street.

Hij was zóó verdiept in zijn leed, dat hij niet bemerkte, dat iemand hem tegemoet kwam die zijn oogen verwonderd naar hem richtte, en die plotseling tot hem sprak:

„Ha, monsieur de St. Brice, waar gaat u heen?”

Verschrikt keek hij op en vatte de hem aangeboden hand.

„Lord Lister!” zeide hij verrast.

„In hoogst eigen persoon,” lachte de ander.

„Ga met mij mede, wij willen ons wederzien met een

glas champagne beklinken, en daarbij praten over de aangename uren, die wij in vroegere jaren, toen ge u te Londen ophieldt, te zamen doorgebracht hebben."

Germain schudde troosteloos het hoofd.

„Heden niet", sprak hij, „ik voel daar nu geen lust toe".

„Zoo ernstig, mijn vriend? Ik ken u waarlijk niet meer," sprak Raffles, terwijl hij hem meetroonde naar een klein wijnlokaal, waar zij in een hoek plaats namen.

Hij gaf den kellner zijn orders en wendde zich daarop tot den naast hem zittende met de woorden:

„Biecht nu eens op Brice. Zeg, waar kwaamt ge van daan, toen ik u trof?"

„Ik was van plan, den grooten Sherlock Holmes te bezoeken, maar ik trof hem niet, omdat hij op reis is."

„Wa—a—t?"

Raffles zette de flesch weer neer.

„U was bij Sher — lock Holmes?"

„Jawel!"

„Wat wildet ge bij hem doen?"

„Dat is een treurige geschiedenis, lord Lister. Sherlock Holmes zou mij helpen om mijn verloofde, die geheel gezond van geest is, uit het krankzinnigengesticht te bevrijden, waarin haar gewetenlooze moeder haar opsluiten liet."

Hij verborg, door smart overmand, zijn hoofd in de handen.

„O, vertel mij, vertel mij!" drong Raffles aan, die nu de glazen vol schonk, terwijl de andere vertelde.

Zoo vernam hij de geschiedenis van Adrienne de la Rochetalande.

John Raffles keek den spreker nog langen tijd aan, nadat deze zijn verhaal reeds lang geëindigd had.

„Maar dat is immers een schandelijke misdaad!" riep hij eindelijk uit.

Germain gaf geen antwoord.

„En zijt ge er zeker van, dat uw verloofde volkomen normaal is?" vroeg hij verder.

„Zoo normaal als u en ik," luidde het antwoord.

„Waar is het gesticht, waarin de jonge dame gevangen gehouden wordt?"

„Te Passy, De directeur er van is professor Berthier!"

John Raffles kruiste zijn armen over de borst.

De adelaarsblik zijner oogen verried een diep nadenken.

„Kellner!" riep hij na eenige minuten, terwijl hij zich tot Germain wendend, vastbesloten zeide:

„Ga mee naar mijn woning, Brice. Wij kunnen daar beter onze plannen beramen. Wij moeten uw verloofde bevrijden!"

„Wilt u mij helpen, lord Lister?"

Germain stond op; hij drukte Raffles met warmte de hand, waarop zij het lokaal verlieten om spoedig daarna het vertrek van John Raffles te betreden, dat hij onder den naam van lord Lister gehoord had.

In een salon, van kostbare meubelen voorzien, kwam hen een slank jongmensch te gemoet.

„Mijn secretaris en vriend, Charly Brand — mijnheer de St. Brice," met dezen naam werden zij aan elkander voorgesteld.

De heeren bogen.

Daarop zaten zij tot middernacht bijeen om plannen te beramen, waarvan het resultaat was, dat Adrienne bevrijd moest worden en wel op de volgende manier:

Raffles zou vooruit reizen om het terrein te verkennen, dat wil zeggen kamer en etage gewaar te worden, waarin het jonge meisje opgesloten was. Germain en Charly zouden dan later te Passy aankomen en dan Raffles voor een nacht als krankzinnige aan het gesticht afgeven.

Hij zou dan trachten de gelegenheid waar te nemen om Adrienne's deur te ontsluiten en haar de livrei van een der oppassers te brengen; onder deze vermomming zou zij met het tweetal ongehinderd het gesticht verlaten kunnen.

Op een der eerstvolgende dagen ontving de hertogin de la Rochetalande een merkwaardigen brief, die haar door een dienaar van het hotel werd overhandigd. Hij zat in een zwart couvert en droeg de zilveren initialen J. R.

Hoofdschuddend brak zij dien brief open en met bevende handen las zij:

Madame!

U hebt een gemeenheid begaan, een schurkenstreek, zoo als men zich die niet lager kan denken. U hebt het plan opgevat op uw ruim geweten een moord te laden, een moord aan de ziel van uw eigen kind. Om deze misdaad te verhoeden, ben ik van plan uw dochter te bevrijden.

Daarvoor moet ge mij, voor een goed doel, een zekere som betalen, waarvan ik het bedrag zelf zal bepalen en dat ik mij desnoods persoonlijk zal toeëigenen.

JOH. C. RAFFLES.

DERDE HOOFDSTUK.

In het krankzinnigengesticht.

In zijn behaaglijk ingericht bureau in de benedenste verdieping van het hoofdbureau van politie te Londen, Scotland Yard, liep de inspecteur van politie Baxter, de handen met de korte vingers op den rug gekruist, met groote passen op en neer.

Aan het groote, met groen laken overtrokken schrijfbureau zat zijn secretaris Marholm, om zijn eigenaardigen lichaamsbouw de „vloer” genaamd.

Men kon niet weten of Baxter, de door John Raffles zoo dikwijls gedupeerde inspecteur, een alleenpraak hield, dan wel of hij een toespraak hield tot zijn ondergeschikte.

In elk geval sprak slechts hij alleen, zijne rede af en toe met de handen illustreerend, terwijl de vloer, zonder zich om hem te bekommeren, ijverig bleef doorschrijven.

Zijn thema was weer eens, zooals zoo dikwijls: „Raffles.”

Dat was al zoo'n gewoonte geworden, dat de vloer er zich niet meer over opwond, daar hij dit beschouwde als nuttelooze opwinding, woordverspilling.

„Die Raffles! Die Raffles!” zette Baxter het gesprek voort, „niets is hem heilig, voor niets heeft hij respect, zelfs niet voor een Koninklijk Engelsch inspecteur van politie. Overigens schijnt hij thans ziek te zijn. Men hoort of ziet niets meer van hem. Er zijn nu al volle acht dagen verlopen sedert zijn laatste streek — —”

Op dit oogenblik werd er duidelijk aan de deur geklopt.

„Binnen!” riep Baxter, nieuwsgierig naar den ingang kijkend.

Een politieagent kwam binnen en overhandigde hem een visitekaartje met de woorden: „Deze dame wenscht u te spreken.”

„Hertogin Odette de la Rochetalande,” las Baxter met van eerbied trillende stem.

„Laat haar natuurlijk binnen!” liet hij er op volgen, inderhaast zijn das recht trekkend, „hoe kunt ge de hertogin een minuut laten wachten.”

Transpireerend van opgewondenheid vroeg hij nog aan Marholm:

„Zit mijn pak goed? Kan men zien, dat ik nog niet geschoren ben? Ben ik wel in staat Hare Hoogheid te ontvangen?”

Hij kon het antwoord niet meer afwachten, want reeds was de hertogin in onnavolgbaar trotsche houding de kamer binnengetreden.

Een in goud gevat met juweelen versierd lorgnon voor haar oogen houdend, nam zij brutaal den politieambtenaar op, die onder haar blik van overgroote beleefdheid geheel beduusd werd.

Nadat zij hem had opgenomen, vouwde zij haar lorgnon dicht en ging op den stoel zitten, dien Baxter haar inderhaast toeschoof.

Toen begon zij op hoogen toon, die zich niet in de rede liet vallen, over de aanleiding tot haar bezoek te dezer plaatse te spreken.

Haar slanke vingers speelden ondertusschen zenuwachtig met den gouden ketting, waaraan het lorgnon hing.

Zij vertelde van haar ongelukkige krankzinnige dochter, welke een schurk met geweld wilde ontvoeren uit de voor haar zoo „weldadige” inrichting, waarin ze was geplaatst.

„Waar, hier bij Londen?” vroeg de inspecteur van politie verbluft. „En waarom?”

„Om zich te verrijken,” haastte zij zich te verzekeren, „misschien heeft hij het gemunt op de juweelen, die mijn dochter altijd draagt en die ik het arme kind heb laten houden.

De schitterende steenen zijn helaas de eenige vreugde, die haar omfloerste hersenen nog in staat zijn te genieten,” zei zij met huichelachtigen, lijdenden oogopslag, en voegde nog aan deze krasse leugen toe: „Misschien ook heeft hij de bedoeling, een losgeld af te persen.”

„Een losgeld, een losgeld,” herhaalde Baxter, „zeer juist, dat zal het zijn!”

Hij maakte vol ijver aantekeningen.

„En zoo iets is er in Londen gebeurd?”

„Neen, doch in mijn geboortestad Parijs. Doch daar de onderteekenaar een bekende lang gezochte Londensche oplichter is, dacht ik — —”

„Bekende Londenaar?” vroeg Baxter verbaasd. „Kan Uwe Hoogheid zich nog herinneren, welke onderteekening de brief droeg?”

„Het stond er in groote letters onder: John C. Raffles — —”

„Raffles!!” riep Baxter uit, en vloog op van zijn stoel.

Die naam werkte op hem als electriciteit, hij klomk hem toe als een oorlogskreet, als trompetgeschal, dat den naderenden strijd aankondigt.

Nu was hij er met hart en ziel bij. In haast noteerde hij nog de adressen en liet de hertogin toen overbeleefd en onderdanig uit.

„Uwe zaak is in goede handen, Uwe Hoogheid kan op mij vertrouwen. De duivel moge mij halen als ik den geslepen boosdoener nu niet snap.

Gij zijt in connectie gekomen met den grootsten gauwdief, dien Engeland ooit heeft zien geboren worden, en ik, ik ben geroepen, hem onschadelijk te maken.

Een dergelijke opdracht te volvoeren is slechts weggelegd voor een op den voorgrond tredend genie! Vergeet dat niet, Hoogheid! Gij zult wel nader van mij hooren!”

Dat waren zijn laatste woorden geweest, en het „genie” had daarbij trotsch het hoofd in den nek geworpen.

De inspecteur van politie Baxter was vuur en vlam.

Vol geestdrift maakte hij plannen en zag in gedachten al de val, waarin Raffles, die hem al zoo dikwijls gefopt had, ditmaal zeer zeker zou worden gevangen.

Doch hoe ijveriger hij werd, des te kalmer werd de minder geestdriftig aangelegde vloot, die nog niet zoo vast geloofde aan het succes.

De maan wierp haar zilveren schijn over een langwerpige in groen gehuld gebouw, dat met zijn helderen voorgevel een vriendelijken indruk maakte.

Het was het krankzinnigengesticht van professor Jacques Berthier te Passy.

Nadat hij zich in verbinding had gesteld met de Fransche autoriteiten, had inspecteur Baxter hier tegenover een kamer gehoord, van waaruit hij alles, wat aan de overzijde voorviel, kon waarnemen.

Een beambte hield daar zonder op te vallen de wacht met de opdracht, hem bij de minste verdachte gebeurtenis telefonisch bericht te zenden.

Vannacht echter was hij, de politie-inspecteur, persoonlijk op den waarnemingspost. Achter de gordijnen verborgen, zat hij bij het raam en staarde aandachtig naar het huis aan de overzijde.

Er was niets te zien, geen wolkje bewoog zich. De nacht was stil en helder.

Daar opeens hoorde hij het rollen van wielen en puffen en blazen. Een automobiel kwam de straat door en hield voor het gesticht stil.

Zoo snel mogelijk sloop Baxter de kamer uit. Als een schaduw gleed hij over de straat en stelde zich op in de schaduw van een poortboog.

Binnen uit de automobiel, waaruit schreien en razen klomk, sprongen twee heeren, van wie de een de nachtblindheid van den portier trok, terwijl de andere bevredigend een blijkbaar ernstigen krankzinnige toesprak die voortdurend riep:

„Ik ben de Koning van Arcadië!! Wie zal mij beletten oesters te eten?”

Reeds wilde Baxter, die een blik vol medelijden op den ongelukkige wierp, zich weer verwijderen, toen eenige halfuide in groote opgewondenheid gesproken woorden zijne aandacht trokken.

De slanke, in een grooten mantel gehulde, den militair verradende heer, die aan de bel trok, wendde zich tot den zieke en zei, met moeite ademhalend en met trillende stem:

„Ik voel me bijna wankelen! Het uur is gekomen — wij zullen haar bevrijden — hoe dank ik u, Lord Lister — —”

Hier had de „krankzinnige”, ten teeken, dat de andere zou zwijgen, den vinger op den mond gelegd en zich half uit het rijtuig gebogen.

De inspecteur van politie had het duidelijk bij maanlicht gezien — hij had het gelaat van John Raffles herkend.

Een zegevierend gevoel greep hem aan, toen hij naderbij sloop. Nu zou hij hem niet meer ontsnappen!

Doch ook de groote onbekende had hem reeds opgemerkt en zijn plan was reeds gemaakt. Geërgerd door dien onvoorzichtigen kapitein de St. Brice, die nu zijn mooie plan in duigen zou doen vallen, trok hij aan zijn valschen baard toen de deur openging en de portier, met zijn sleutels rammelend, verscheen.

„Wij verzoeken om directe opname voor een ernstige krankzinnige — — —”

Op dit oogenblik viel Baxter hem in de rede:

„Mijnheer, ik waarschuw u om deur en poort te openen voor dezen krankzinnige, het is een schurk en

bedrieger, die het er op gemunt heeft afpersingen te begaan!"

Doch dadelijk werd hij van achteren door twee armen als schroeven vastgehouden, en de zware stem van John Raffles klonk bevelend:

„Zend dadelijk twee sterke bewakers. Ook het dwangbuis zal dringend noodig zijn! Hij is weer in zijn hoogste stadium!"

Gelokt door het geschreeuw, verschenen een paar bewakers, kerels als boomen, die direct den zich verwerenden en schreeuwenden Baxter vastgrepen.

„Wat wilt ge?" riep hij in zijn grooten angst, „ik ben de inspecteur van politie Baxter — —"

„Ja, ja, het is goed, dat weten we al," stelden hem de bewakers, die aan den omgang met krankzinnigen gewoon waren, gerust, blijkbaar op het idee fixe van den zieke ingaande, en hem ondertusschen binnen in het huis dragend.

Te vergeefs sloeg hij om zich heen, zij hielden hem met ijzeren greep vast.

„Hij heeft het idee fixe, een politiebeambte te zijn, die een misdaad moet opsporen," zei Raffles, over zijn handschoenen strijkend, terwijl de beide anderen sprakeloos toekeken en eerst langzamerhand de toedracht begrepen, „breng hem dadelijk naar de gummi-cel en trek hem het dwangbuis aan.

Hier is mijn visitekaartje," hij overhandigde den portier zijn met een kroon versierd kaartje, dat den naam droeg van een graaf — „voorloopig zal de ongelukkige hier eenige weken blijven ter observatie, daarna kom ik persoonlijk om met den professor in overleg te treden."

„Hij is een bedrieger!" schreeuwde de arme Baxter wanhopig, en zijn jammerkreten werden overstemd door het puffen en snuiven van de wegrijdende automobiel.

VIERDE HOOFDSTUK.

Hoog bezoek.

Het geheele personeel van hotel Ritz bevond zich in de grootste opgewondenheid.

Een vraag, die blijkbaar niet op te lossen was, beangstigde hen allen.

Het voorval, dat zoo onaangenaam was voor het geheele hotel-personeel, had zich op de volgende wijze toegedragen:

Sinds drie weken bewoonde de hertogin de la Rochetalande met haar personeel alle vertrekken der eerste verdieping van het hotel.

Haar paleis in de avenue Friedland werd geheel vernieuwd en gedurende dezen tijd had de hertogin met haar bediendenschaar haar tenten opgeslagen in dit weelderigste van alle Parijsche hotels.

Zij was daar een aangename gast.

Zij betaalde, zonder enig protest, de enorme rekeningen en gaf weinig werk, want haar eigen ondergeschikten zorgden voor alles.

En toch moest men haar nu zien kwijt te raken, want

des voormiddags was er een telegram aangekomen, dat door de keizerlijke hofhouding te Weenen aan de directie van het hotel was gericht.

Hierin werd medegedeeld, dat de prins van Georgië met zijn secretaris, die reeds den dag te voren Weenen hadden verlaten, des namiddags om 4 uur in Parijs zouden aankomen en vier kamers in de eerste etage gereserveerd wilden hebben.

Hoe zou men het aanleggen om de ongenaakbare hertogin te bewegen, de vier kamers voor den prins af te staan?

De eerste directeur nam het eindelijk op zich, de gevreesde op te zoeken om haar de zaak uit te leggen.

Zij ontving hem en de man, die op verlegen, onzekeren toon zijn verzoek uitte, was verbaasd over de bereidwilligheid, waarmede de hertogin zijn wenschen te gemoet kwam.

„Zijn Hoogheid, de Prins van Georgië," begon zij, „is, voor zoover ik weet, de wettige erfgenaam van

den troon van Georgië, vanwaar een republikeinsche bende plebejers zijn vader verdreef.

Ik ken de plichten van mijn stand en ik weet met welke dubbele mate van eerbied wij juist in onzen tijd den erfgenaam van een ongelukkigen koning moeten bejegenen.

Al mijn vertrekken staan den prins van Georgië ten dienste, directeur, en ik verzoek u, daarover te beschikken voor Zijn Koninklijke Hoogheid."

Gelukkig en verlucht trok de hotelier zich terug en in den loop van twee uur waren vier vertrekken gereed gemaakt voor den nieuwen gast, een werk, waaraan op bevel van hun meesteres, de bedienden der hertogin ijverig hielpen.

Prins Boris van Georgië was aangekomen, zonder gevolg, slechts vergezeld door zijn secretaris.

Het was een lange, slanke man met zwart haar en zwarten puntbaard en in het sympathiek gelaat schitterden twee donkere, ernstige oogen.

In zijn trekken las men iets van het verdriet over het verlies, dat het huis van den prins had geleden, toen de oproerlingen zijn vader verdreven en het koninkrijk in een republiek veranderden.

Hij was wel beminnelijk, maar weinig spraakzaam.

Toen de hoteldirecteur, die hem ontving, hem mededeelde, hoe beminnelijk de hertogin de la Rochetalande was geweest, liet hij haar onmiddellijk verzoeken, haar zijn opwachting te mogen maken.

De trotsche adellijke dame was gelukkig met deze attentie en ontving zijn koninklijke hoogheid met grooten eerbied.

Met een betooverend lachje begroette zij den opvallend mooien man.

Hij nam zonder plichtplegingen plaats op den zetel, dien zij hem aanbood, om op de beminnelijkste wijze met haar te babbelen.

De hertogin de la Rochetalande was verrukt.

Wat was dat een charmante, jonge man! Deze koninklijke erfgenaam was in het geheel niet trotsch!

Op eigenaardige zwaarmoedige wijze begon hij over zijn familie te spreken, zoo zonder terughouding en

zoo openhartig, dat ook haar hart openging en zij hem alles vertelde, wat haar bezighield.

„Ik heb gehoord, dat uw hoogheid een dochter heeft?" vroeg hij, en met het uiterlijk van een mater dolorosa antwoordde zij:

„Dan zal uwe Hoogheid ook van het ongeluk hebben gehoord, dat mij heeft getroffen. Soms kan ik het in het geheel niet gelooven, dat mijn kind krankzinnig is, maar ik bezit helaas de schriftelijke verklaring van den professor".

De prins knikte, aan zijn baard plukkend.

„Het hoofd omhoog, uwe hoogheid," sprak hij, „gij zijt nog jong en schoon!"

Een vurige blik uit zijn oogen deed haar blozen.

„Gij zijt onafhankelijk, gij zijt rijk — —"

„O ja, dat is wel waar," viel zij hem in de rede, „nu mijn dochter ontoerekenbaar is vervalt haar vermogen van twintig millioen francs, volgens de wetten der Republiek, aan mij."

„Nu, wie zou zich dan met muizenissen kwellen?! Gelukkig is hij die vergeet, wat niet te veranderen is."

Hij nam haar hand en kustte deze en zij liet dit glimlachend en geveid toe.

Nog lang zaten zij samen te praten, totdat de prins opstond.

Met een zachten uitroep van schrik keek hij op zijn zwaar gouden horloge.

„Ik verzoek u duizendmaal om vergiffenis," sprak hij, „dat ik zoo onbeleefd was, uwe hoogheid zoo lang lastig te vallen."

Zij weerde zijn excuus op beminnelijke wijze af.

„Mag ik nog eens weer zoo vrij zijn?"

Hij keek haar weer met een gloeienden blik in de oogen aan.

„Te veel eer, mijn prins," glimlachte zij verlegen, terwijl een donkere blos haar wangen bedekte.

Toen prins Boris de hertogin had verlaten, was met de veertigjarige vrouw iets onverwachts gebeurd. De beminnelijkheid van den vorst, die, naar hij haar in vertrouwen had medegedeeld, alles in het werk wilde stellen om het land zijner vaderen te herwinnen, zijn fiere, mannelijke kracht, het — zooals zij het noemde — „koninklijke vuur", dat uit zijn oogen straalde, hadden het haar aangedaan: zij was verliefd!

VIJFDE HOOFDSTUK.

Gescheiden.

De 14e Juli, de nationale feestdag der Franschen, was aangebroken, de dag, waarop zij zich vol feestvreugde de revolutionnaire daad hunner voorvaderen, welke de Bastille bestormden, herinneren. Een daad vol afschuw in de oogen der kleine aristocratische, royalistische klik, die ervan droomt, het koningschap eenmaal terug te zien.

Buiten op het exercitieveld inspecteert de president der Fransche Republiek de troepen van Parijs en Versailles.

Een feestelijk uitgedoste menigte beweegt zich des middags door de straten.

Op de openbare pleinen spelen militaire kapellen en oud en jong draait zich dansend over het plaveisel, dat op de hoofdweggen, zooals op de boulevards, den 14en Juli voor het rijtuigverkeer is versperd.

De groote revue voor den president was afgelopen en aan het hoofd van zijn compagnie reed Germain de St. Brice met zijn regiment naar Versailles terug.

Diepe smart woonde in het hart van den jongen man en juist op dezen dag waren al zijn droeve herinneringen opgewekt.

Reeds twee maanden waren verlopen sinds de mislukte poging tot bevrijding, een eeuwigheid reeds, sinds de geliefde in de klauwen van een misdadigen geneesheer van het krankzinnigengesticht smachtte.

Germain twijfelde er niet meer aan, of Adrienne was volkomen gezond en de hertogin nam haar toevlucht tot een misdaad, om aan haar onbuigzamen trots te voldoen.

Hij had de hertogin de la Rochetalande nooit teruggezien; zijn pogingen om haar te bezoeken, waren mislukt, totdat hij het eindelijk opgaf om een andere mogelijkheid te zoeken, zijn geliefde de vrijheid terug te geven.

Maar tevergeefs, hij vond geen uitweg en Lord Lister meed hem.

Adrienne was goed opgesloten in het krankzinnigengesticht en de verklaring van dokter Berthier, die onge-

neeslijke krankzinnigheid constateerde, hield het meisje tot aan haar dood van de buitenwereld gescheiden.

Heden eindelijk had hij de hertogin gezien en wel daar, waar hij haar het minst had verwacht, bij de revue van den president der Republiek.

Zij zat in een loge van een der tribunes en aan haar zijde zat een elegante, donkere man, dien men hem bij zijn informaties had aangewezen als prins Boris van Georgië, den troonpretendent.

Daarbij vernam hij, dat het tweetal sinds eenige dagen meermalen in het openbaar verscheen en dat men in de voorname clubs, in de aristocratische kringen der Fransche hoofdstad reeds mompelde, dat, wanneer Boris eenmaal den troon zijner voorvaderen zou bestijgen, de hertogin de la Rochetalande uitzicht had, als koningin van Georgië aan zijn zijde plaats te nemen.

Dat zou voor Germain het einde zijn geweest van alle hoop en dit feit deed hem het verdriet om zijn Adrienne nog dieper gevoelen.

Droevig gestemd reed hij aan het hoofd van zijn eskadron; in gedrukte stemming ook begaf hij zich uit de kazerne naar zijn elegante woning en sloot zich op in zijn studeerkamer.

Zijn oppasser had de boodschap gekregen hem niet te storen.

St. Brice wilde alleen zijn.

Hij wierp zijn kepi op tafel en liet zich in een makkelijken fauteuil neervallen. Het hoofd steunde hij in de rechterhand.

Zijn rust duurde echter niet lang, want al spoedig hoorde hij dat zijn oppasser een heer, die kapitein de St. Brice dringend wenschte te spreken, afwees.

Nu hoorde St. Brice duidelijk de volgende woorden: „Zeg den kapitein, dat het doel van mijn bezoek dringender is dan zijn verlangen om alleen te zijn en geef hem dezen brief, hij kan dan zelf oordeelen.”

De oppasser scheen zich te laten bepraten; hij klopte aan de deur van zijn meesters studeerkamer en toen

deze „binnen” riep, overhandigde hem de jongeman den brief.

St. Brice opende het schrijven en begon te lezen.

Doch nauwelijks had hij de eerste regels doorgevo-
gen, toen hij opsprong.

„Wat stond daar?”

Hij las nog eens:

„Mijnheer!

Daar ik wel vermoedde, dat ge heden door het zien van de hertogin de la Rochetalande niet in een stemming zoudt zijn om bezoek te ontvangen, schreef ik dezen brief al vooruit. Ik stel mij met u in verbinding om prinses Adrienne haar vrijheid en u beiden het geluk weer te geven.

Daar ge nog niet weet met wien ge te doen hebt, zoudt ge misschien aan de oprechtheid van mijn woorden gaan twijfelen.

Ik verzeker u, dat alles zuiver spel is. Ik wil uw geld niet en laat het geheel aan u over, mij uwe vriendschap te schenken. Ik heb geen andere bedoeling, dan een ten hemel schreiende daad te verhinderen en twee menschen het geluk te verschaffen, waarop zij recht hebben.

Het toeval heeft mij in de gelegenheid gesteld, in deze richting te kunnen werken. Ik verzoek u daarom vriendelijk mij wel te willen ontvangen, opdat ik ten minste mijn incognito kan opheffen.

DE HELPER.”

Een koortsachtige opwinding had den officier aangegrepen.

Uit dit briefje, sprak iets, dat hem vertrouwen inboezemde. Hij wilde eerst zijn oppasser naar het uiterlijk van den bezoeker vragen, doch hij bedacht zich nog te rechter tijd. Dit scheen hem onwaardig tegenover den man, die zich als helper kwam aanmelden.

„Brenge dien heer binnen”, beval hij den jongen, die wachtte op de bevelen van zijn meester.

Eenige oogenblikken later betrad een heer de kamer, in wien St. Brice tot zijn groote verbazing..... prins Boris van Georgië herkende.

De bezoeker liet den officier geen tijd van zijn verbazing te bekomen.

Hij deed de deur achter zich in het slot en begon op fluistertoon:

„Ge verbaast u, kapitein, mij bij u te zien, mij, van wien ge gehoord hebt, dat er tusschen uwe vijandin en hem verhoudingen bestaan, waardoor ik feitelijk slechts de belangen van de hertogin de la Rochetalande moest behartigen.”

„Zeker,” antwoordde de officier, die zich thans op-

richtte en op aarzelenden toon het „Koninklijke Hoogheid” over de lippen bracht.

De bezoeker had deze aarzelende hoffelijkheid opgemerkt.

„Ge kunt mij gerust met „mijnheer” aanspreken, dat is wel zoo gemakkelijk en voor mijn persoonlijkheid ruim voldoende.”

De vriendelijke beslistheid van den spreker, waarin lichte ironie doorschemerde, bracht St. Brice een weinig in de war.

„Ik ben ten zeerste verrast,” begon hij, „over uw bezoek. Uw brief meldde een helper en nu zie ik iemand binnentreden van wien men zegt, dat hij de toekomstige gemaal is van de hertogin de la Rochetalande.”

De kroonpretendent van Georgië ging in den stoel, waarop hij had plaats genomen, achterover leunen en begon glimlachend:

„Ik ben niet verantwoordelijk voor wat sommigen veronderstellen en anderen beweren; ik wil ook thans niet ingaan op deze dingen, want het gaat thans niet om mij maar om Adrienne de la Rochetalande. Ik heb u in mijn schrijven reeds mijn meening geopenbaard. Ik ben er van overtuigd, dat de jonge dame net zoo min krankzinnig is als gij en ik en ook ben ik er zeker van dat dokter Berthier, daartoe aangezet door de hertogin, een valsche verklaring heeft afgelegd. Ik wensch niets anders dan de vreeselijke gevolgen van dezen schurkenstreek te vernietigen.”

„Ja, maar wat wilt ge dan doen?” vorschte St. Brice,

„Dat kan ik u niet zeggen,” antwoordde de prins, „daar ik zelf nog niet tot klaarheid ben gekomen omtrent mijn plannen. Ik zeg u, dat ik de overtuiging heb van een schurkenstreek, maar de bewijzen heb ik niet. Ik weet echter, dat die bewijzen bestaan en wel in den vorm van een schriftelijke overeenkomst tusschen de hertogin en dokter Berthier. In deze overeenkomst zijn de verplichtingen van beide partijen zeer nauwkeurig omschreven. De hertogin kan zich de weelde veroorloven, den misdadigen dokter een reusachtige vergoeding te geven, want door de voortdurende ontoerekenbaarheid van hare dochter is zij meesteres geworden over de twintig millioen francs, die, volgens het testament van den overleden hertog, bij de meerderjarigheid der prinses, in haar bezit zouden worden gesteld. Als zij krankzinnig is, wordt zij niet mondig verklaard en het vermogen komt aan de moeder.”

„Ja, prins, ge spreekt van een schriftelijke overeenkomst. Maar waar is dat document te vinden?”

„Dat weet ik nog niet,” antwoordde Boris, „ik weet

alleen, dat het door beide partijen onderteekend is. Doch wees ervan overtuigd, dat het in mijn bezit komt en dat ge met *dit* wapen in de hand *alles* kunt bereiken”.

„Wilt ge mij dit papier bezorgen?” informeerde de officier.

„Beslist. Gij hebt immers het plan, Adrienne te trouwen?”

„Luister nu.

„Zoodra het document in mijn bezit komt, sta ik het aan u af, maar in het belang der jongedame moet alle opzien vermeden worden. Derhalve moet ge uw wapen niet tot den aanval, doch slechts ter verdediging gebruiken.

„Het zou maar doelloos zijn, de schandaalpers stof te geven tot onverkwikkelijke familie-onthullingen en daarom is het beter, dat wij juffrouw Adrienne uit het krankzinnigengesticht bevrijden.

„Met het document gewapend, is het dan een makkelijk werk, de moeder te dwingen, hare toestemming tot het huwelijk te geven.

„En het bezit van de misdadige overeenkomst vrijwaart u tegen mogelijke verdere pogingen om Adrienne voor krankzinnig te verklaren”.

„En wat moet bij dit alles gedaan worden?” vroeg St. Brice.

„Voorloopig niets, absoluut niets!

„Daarom wilde ik u juist verzoeken. Ik heb u mijn plannen eerlijk gebiecht. Gij hebt nu slechts te wachten, dat is het beste, wat ge in uwe omstandigheden kunt doen. Want zonder er verder over uit te weiden, meen ik toch, door toevallige omstandigheden beter dan gij in de gelegenheid te zijn, het door u zoo vurig gewenschte doel snel en gevaarloos te bereiken. Echter mag naast *mijn* arbeid niet een ander beginnen, *die* mijn werk wel eens in de war zou kunnen sturen”.

De kroonpretendent was thans opgestaan.

Hij reikte den jongen officier de hand en vervolgde: „Ik ben hier gekomen om uw algeheel vertrouwen en volstreekte geheimhouding te vragen. Beloofst ge mij die?”

St. Brice keek den prins aan.

Neen, zooveel goedheid en openhartigheid konden niet bedriegen.

Een innerlijke stem zeide hem, dat hij zijn lot rustig in de hand van dien man kon leggen.

„Ja”, antwoordde hij na een korte wijle, „ik vertrouw u, prins en ik zal uw raad opvolgen. Ik zal niets ondernemen en hier vertoeven en wachten, totdat ik van u nader bericht ontvang. Doch ik smeed u, niet te vergeten, dat ik hier wacht met een bloedend hart.

„Laat mij niet al te lang wachten!”

„Zoo kort mogelijk, mijn vriend!

„Ik zal u niet onnoodig folteren en ik hoop, u reeds binnen acht dagen het eerste, gunstige resultaat van mijn ondernemingen te kunnen mededeelen.

„En nu, vaarwel!”

„Vaarwel!”

„Neen, ga niet met mij mede,” weerde de prins af, „en dank mij voor niets! Zoodra ge mij weer noodig hebt, ben ik bij u!”

De beide heeren drukten elkander krachtig de hand, Een oogenblik! —

Toen verliet prins Boris de woning van den officier. St. Brice keek naar den grooten leunstoel tegenover zich.

Droomde hij?

Of had hij gedroomd?

Was de kroonpretendent inderdaad bij hem geweest?

En had deze hem moed ingesproken? — —

ZESDE HOOFDSTUK.

De kroonpretendent.

De vernieuwing van het paleis der hertogin de la Rochetalande in de avenue Friedland was voltooid. En ofschoon de zomer de elegante bevolking van Parijs naar buiten, naar de zee en naar het gebergte lokte, bleef de hertogin in de hoofdstad.

In haar hart was een tweede liefdeslente ontwaakt en haar hoogmoedig hart verwachtte den kroonpretendent van Georgië met smart.

Boris was te Parijs en daarom was er voor haar geen andere stad in de wereld. Zij verliet het hotel en ging haar kasteel betrekken en als eerste gast in deze nieuwe woning kwam de prins van Georgië.

Het scheen, dat in weerwil van de zorg om den troon zijner vaders, den jongen man toch nog tijd overbleef voor andere zaken, want hij liet geen gelegenheid voorbijgaan om de hertogin de meeste attenties te bewijzen; een omstandigheid, die haar hart telkenmale weer opnieuw met vreugde vervulde.

Zij wist wat men reeds rondvertelde en ook den prins was dat niet onbekend gebleven.

Heden zou het beslissende woord uitgesproken worden.

De prins kwam.

In de prachtige eetzaal, die naast de groote statie-zaal lag, wilde zij hem ontvangen.

Toen de prins op verzoek der huisvrouw een sigarette had aangestoken, stond zij op, legde haar arm in den zijne en voerde hem in haar boudoir.

Haar gast was heden nog beminnelijker dan ooit.

Onophoudelijk waren zijn donkere oogen op haar gevestigd.

Terwijl zij den drempel van haar boudoir overschreed, voelde zij, dat het beslissende oogenblik gekomen was.

Zij trachtte zich uit zijn arm los te maken, doch hij hield haar vast. Zijne fijne, aristocratische handen omvatte de hare.

Hij keek haar verliefd aan en met een teedere stem fluisterde hij voor den eersten keer haar naam?

„Odette!”

Zij beefde over haar gansche lichaam.

Zij kon niets antwoorden, vol schaamte als een jong meisje sloeg zij haar oogen neer en bleef luisterend staan om te wachten, wat er verder zou komen.

Nogmaals sprak hij „Odette!”

Daarop trok hij haar naar zich toe, legde zijn arm om haar hals en terwijl zij haar oogen sloot, drukte hij een kus op haar bevende lippen.

Er ontstond een korte pauze, waarin zij zich van zijn omarming losmaakte, doch hij hield haar handen vast en trok haar op een stoel.

„Odette, ik bemin u”, sprak hij, „ik bemin uw trotsche schoonheid, ik bemin uw verstand en overleg en gevoel dat *gij* alleen de vrouw zijt, die ik noodig heb om het werk mijner vaders weder op te heffen. — Ik ken uw meening omtrent de plichten, die het verleden ons oplegt en ik vraag u, of gij die plichten met mij deelen wilt; wilt gij, terwijl ik uittrek om den troon mijner vaders te heroveren, hier wachten, totdat ik de daad volbracht heb, opdat ik dan kan komen om u te halen? Wilt ge aan mijn zijde zitten als de trotsche koningin van mijn land? Ik vraag u, Odette, wilt ge mijn vrouw worden?”

Zij liet hem uitspreken; zij voelde een oneindige zaligheid in haar gemoed, haar trots ontwaakte meer dan ooit.

Zij koningin, zij heerscheres!

Ze stond op:

„Ja, Boris, dat wil ik! Ik wil met u heerschen, ik zal gelukkig zijn, een land te kunnen verlaten, dat door het gemeene volk geregeerd wordt. Een land, wiens bevolking de overlevering van de groote mannen veracht en bespot.

„Maar ik wil niet alleen heerschen, ik wil u helpen veroveren. Ik ben een vrouw en ons voegt het niet, met den degen in de vuist op het doel af te gaan.

„Doch met de middelen waarover ik beschikken kan, wil ik werken.

„Hoor mij dus aan.

„Ik weet, dat ge naar Frankrijk gekomen zijt om hier de middelen bijeen te brengen, die gij noodig hebt om den gewapenden opstand te organiseeren tegen de republikeinsche regeering van Georgië. Ik weet ook, welken tegenstand gij hier hebt gevonden, zoodat het u tot dus verre slechts gelukt is, een klein deel bijeen te brengen van het bedrag, dat noodig is voor uw plannen. Ik ben rijk, zóó rijk, dat ik uw onderneming alleen bekostigen kan. Neem mijn geld en trek heen om den troon voor ons te veroveren.”

Prins Boris schudde het hoofd.

„Nee, Odette,” sprak hij, „nee, ik wil niet, dat gij meenen zult, dat overwegingen van dien aard u tot mij gevoerd hebben.”

Met trots antwoordde zij hierop:

„Ik geloof dat ook niet, een hertogin de la Rochetalande is waard, dat zij alleen om haar persoon bemind wordt! Maar als ik uw troon met u deelen zal, dan wil ik hem ook met u veroverd hebben. Dus: „neem mijn geld.”

Prins Boris overlegde zwijsend.

Zijn hoofd op zijn rechterhand steunend, keek hij peinzend naar het tapijt, dat op den vloer lag.

De hertogin wachtte een oogenblik, zij wilde zijn gedachtengang niet storen; maar toen hij nog steeds niet antwoordde, legde zij haar hand op zijn hoofd en sprak:

„Boris hoor mij aan. Ik heb een vermogen van tachtig millioen francs, waarvan ik de helft gemakkelijk in contanten kan omzetten. Vergeet niet, dat gij met dit geld alles spoediger kunt bereiken!”

De prins sprong op, vastberaden reikte hij haar de hand.

„Welnu Odette, ik doe het, ik neem uw geld aan. Ik neem aan, wat gij mij aanbiedt en begin den strijd. Ik heb goede berichten uit Georgië. De koningsgezinde partij heeft in stilte gewerkt; het geheele leger is op mijn hand. Het ontbreekt ons alleen aan de middelen om munitie aan te schaffen, want de republikeinsche regeering heeft haar regimenten met verouderde wapens uitgerust. Mijn plan is gereed, ik koop het krijgsmateriaal in Oostenrijk en breng het in de Georgiaansche grensstad Tarova; het garnizoen daar is op mijn zijde. De gouverneur der provincie wordt gevangen genomen en van Tarova trek ik aan de spits van mijn leger naar de hoofdstad.

„Ik ben er van overtuigd, dat het mij gelukt, zelfs zonder bloedvergieten, de hoofdstad binnen te trekken en de Georgianen zullen mij met jubel begroeten, als

ik den troon mijner vaderen beklim! Ziedaar de reden, waarom ik uw geld neem!”

„Ik dank u”, hernam de hertogin en terwijl zij de beide armen om zijn hals sloeg, bezegelde zij haar woorden met een kus.

„Reeds morgen zal ik in overleg met mijn notaris beginnen, mijn geld los te maken. Het zal in allen gevalle eenige dagen duren, maar binnen een week zal ik u minstens twintig millioen ter hand kunnen stellen. De rest volgt, zoodra gij die voor uw expeditie noodig hebt!”

„Ik ben daar volkomen mee tevreden,” antwoordde prins Boris; „maar hebt ge het recht om over uw gansche vermogen alleen te beschikken, heeft uw dochter niet ook eenig recht daarop?”

„Adrienne is ongeneeslijk krankzinnig en kan nooit mondig worden verklaard. Ik heb mij daarvan overtuigd. Ik spreek openhartig tot je, Boris, want voor jou mag ik geen geheimen hebben.

Ik heb dokter Berthier omgekocht om dat bewijs te krijgen.

Ik wil niet gedoogen, dat een Rochetalande de vrouw wordt van een parvenu en heden dank ik het noodlot, dat mij noodzaakte, dien maatregel te nemen.

Als wij eerst in Georgië zijn, dan zullen wij Adrienne bij ons nemen.

Als zij verstandig wordt en zich naar onzen wil schikt, als zij die dwaze liefde voor St. Brice opgeeft, dan ben ik de eerste, die haar al haar rechten teruggeeft.

Onder de oude adellijke geslachten van je land zal wel iemand gevonden worden, die er trotsch op zou zijn, te trouwen met de stiefdochter van den koning, met prinses de la Rochetalande.

Wordt zij niet verstandig, dan hebben wij het in onze macht, haar voor altijd in veilige bewaring te laten.”

„Ben je zeker van je dokter?” vroeg prins Boris, „vrees je niet, dat hij op zekeren dag alles zal verraden?”

„Nee,” antwoordde de hertogin, „dr. Berthier is omgekocht en heeft een groot bedrag gekregen en ik was verstandig genoeg ons contract tot in de kleinste bijzonderheden te laten opschrijven en door hem onderteekenen. Kijk!”

Zij was naar de kleine, sierlijke damesschrijftafel gegaan en opende een vak, waarin een vrij groote ijzeren cassette stond.

Zij ontsloot het en opende het deksel.

De cassette was met rood fluweel bekleed en op het

zachte kussen glinsterde in tooverachtig: pracht de familietooi der de la Rochetalandes, het beroemde collier van de hertogin.

Zelfs prins Boris scheen verblind door de groote pracht van dit kleinood, zoodat hi een oogenblik vergat, voor welk doel de cassette goepend was.

Zij gaf hem het collier; het bestond uit veertien rijen paarden en elk dezer paarden was een prachtexemplaar wat grootte en wat glans betrof.

De sluiting werd gevormd door een enkelen briljant ter grootte van een hazelnoot, die een heerlijken glans vertoonde en omgeven was door een rij kleine robijnen.

Onder dezen briljant hing, eveneens omringd door robijnen, een gesloten medaillon.

Toen de hertogin het opende, werd het geschilderde miniatuurportret van den overleden hertog de la Rochetalande zichtbaar.

Met een druk van haar vingers had zij het portret verwijderd, daarop gaf zij den prins het sieraad en terwijl zij het portretje van haar overleden echtgenoot op de schrijftafel wierp, sprak zij:

„Laat mij het jouwe er voor in de plaats leggen.”

Galant boog de prins zich over de hand, die hem het kleinood overreikte en kuste deze, daarop nam hij het collier en borg het in den borstzak van zijn jas.

De hertogin nam nu een document, dat onderin de cassette lag en overhandigde het den prins.

Het was het gewichtige stuk, uit welks inhoud duidelijk bleek, dat de dokter van het krankzinnigengesticht tegen beter weten in, zich verplichtte, de voortdurende ontoerekenbaarheid van Adrienne uit te spreken tegen betaling van een bedrag van 400,000 francs.

De kroonpretendent las aandachtig het contract door, daarop gaf hij de hertogin het papier terug en sprak:

„Je hebt maar één ding vergeten, namelijk, dat het Adrienne zou kunnen gelukken, te ontvluchten

Ik ben ervan overtuigd, dat St. Brice geen gelegenheid voorbij zal laten gaan om haar daartoe in de gelegenheid te stellen.”

„De inrichting van Dr. Berthier is goed bewaakt.” antwoordde de hertogin.

Maar de prins scheen niet tevreden.

„Met geld opent men alle deuren. Met veel kleinere bedragen zou het gelukken, de bewakers hun plicht te doen vergeten.

Er zou iemand in haar nabijheid moeten zijn, op wiens betrouwbaarheid te rekenen valt, want als het haar gelukt, te vluchten, dreigt ons een schandaal, dat alles kan bederven.”

Hij scheen een oogenblik na te denken en de hertogin, op wie zijn woorden indruk hadden gemaakt, waagde het niet, hem in de rede te vallen.

„Ik heb iemand,” zoo vervolgde hij, „een Georgiër, die in Parijs woont, een jongen, die met slaafsche trouw aan mij verknocht is en die haar op mijn bevel zonder aarzelen zou dooden.

Ik zal hem bij je zenden.

Je moet dr. Berthier verzoeken, om Stojan Barsescu — zoo heet de jonge man — in zijn gesticht op te nemen, uitsluitend om Adrienne te bewaken.

Op deze wijze zijn wij er zeker van, dat het ons gelukt, het meisje in Georgië bij ons te kunnen nemen.”

De hertogin was het er mee eens.

„Stuur mij dien Stojan Barsescu, dan zal ik hem bij dr. Berthier brengen.”

„Hij zal morgen bij je komen,” antwoordde de prins, „in den voormiddag reeds.”

„Des te beter,” verklaarde de hertogin de la Rochetalande, „dan heb ik in den namiddag tijd om met mijn notaris en mijn bankier het finantieele te bespreken.”

De prins stond op.

„Ga je reeds heen?” vroeg de hertogin.

„Ja, Odette, ik wil nog hedenavond mijn agent berichten, hoe onze zaak vooruitgaat. Ik zal hem schrijven, dat wij de middelen hebben om den strijd te beginnen.”

Hij was haar genaderd en na een langen kus geleidde de hertogin de la Rochetalande den kroonpretendent Boris van Georgië naar buiten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De nieuwe bewaker.

Dokter Jaques Berthier, de leider en eigenaar van het bekende particuliere krankzinnigengesticht te Passy, zat in zijn particuliere werkkamer en nam de berichten in ontvangst, die zijn jonge assistent Simonet hem meedeelde.

De assistent had zijn rapport vrijwel beëindigd.

„Professor,” verklaarde hij nu, „ik heb gisteren ook weer den meesten tijd besteed om onze jongste patiente, prinses de la Rochetalande te observeeren.

Behalve groote neerslachtigheid der jonge dame, die echter ook een andere oorzaak kan hebben en wel van zeer natuurlijken aard, heb ik geen betrouwbare ken-teekenen van geesteskrankheid kunnen vaststellen.

De patiente is kalm, ze volgt alle aanwijzingen dadelijk op en verzet zich niet in 't minst tegen maatregelen die voor haar persoon worden genomen.

Vergeef mij professor, gij kent de blinde vereering die ik koester voor de eminente hoogte van uwe psychiatrische wetenschap, doch in dit bijzonder geval kan ik mij niet los maken van den indruk, dat de groote geneesheer zich bij de diagnose heeft vergist.”

De nauwgezetheid van den leerling scheen den professor een beetje zenuwachtig te maken. Eenigszins kortaf wendde hij zich tot hem:

„Beste Simonet, ik zou u ernstig willen verzoeken, uw waarnemingen bij deze patiente te bekorten. Ik weet, dat het een bekende neiging is van jonge doktoren om de diagnose van hun oudere collega's na te gaan in de hoop eene vergissing te ontdekken.

Ik zou echter niet gaarne zien dat deze gewoonte bij mijn patienten wordt gevolgd. Ik meen voldoende ondervinding en scherpzinnigheid te bezitten om voor de betrouwbaarheid van mijn diagnosen in te staan.

Bovendien moet uw gezond verstand u zeggen, dat ik juist in dit geval, nu het eene dame betreft uit zoo hoogen kring, slechts, na absolute zekerheid te hebben verkregen, kon besluiten de verklaring van ongeneeslijke krankzinnigheid af te geven.

Beproof dus, wat ik u verzoeken mag, niet weer mij te verbeteren.

Bovendien komt er vandaag een speciale bewaker voor die dame, dien ik op verlangen van haar moeder heb in dienst genomen en een vertrek heb aangewezen naast dat van de patiente.

Ik verzoek u dus, u vanaf heden niet meer om prinses de la Rochetalande te bekommeren. Ik zal persoonlijk de gebruikelijke daginspecties houden.”

Hij nam het dagboek der patienten: „Ziezoo, ik dank u,” zei hij en overhandigde het den jongen geneesheer.

Dr. Simonet was zeer onder den indruk van de afwijzende houding van zijn chef, doch hij durfde zich tegen dezen beslist maatregel niet verzetten.

Met een buiging nam hij het dagboek op en verliet de kamer.

Professor Berthier stond op. Door inwendige ongerustheid aangegrepen liep hij met groote passen de kamer op en neer, terwijl zijn gedachten nogmaals het geval van prinses de la Rochetalande opbouwden, dat hem onophoudelijk bezighield.

Hij wist heel goed, dat het jonge meisje geestelijk gezond was. Doch de 400,000 francs van de hertogin waren een argument, waaraan hij geen weerstand had kunnen bieden.

Enorme verliezen hadden hem, die wetenschappelijk het hoogtepunt van zijn roem had bereikt, geldelijk geheel geruineerd, en nu de nood het hoogste was kwam deze bezoeking waarvoor hij bezweek.

Hij had een valsche getuigenis afgelegd, hij had een weerloos schepsel levenslang ongelukkig gemaakt en had de smetteloze reinheid van zijn eigen bestaan als geleerde door een vuile daad bevlekt.

Zijn geweten was niet sterk genoeg om met eenige zorgeloosheid de zelfverwijten op zij te zetten.

Doch er was geen uitkomst meer, de ontzettende misdaad was niet ongedaan te maken, want hij was evengoed in handen van de hertogin als zij in de zijne.

Een bediende bracht een visitekaartje binnen. De geneesheer-directeur wierp een blik op het witte karton en las:

STOJAN BARSESCU.

— en onder dezen naam waren de woorden geschreven:

In opdracht van de hertogin de la Rochetalande.

De professor liet den aangediende binnenkomen.

Het was de nieuwe ziekenbewaarder, dien de hertogin op aandringen van den kroonpretendent had aangesteld.

Stojan Barseescu was van gedrongen kleine gestalte. De weerspannige borstels van zijn roodachtig haar wieschen hem tot diep op het voorhoofd en onder de dikke wenkbrauwen fonkelden doordringende wantrouwende oogen. Een dikke snor en een zoowel dichte als onverzorgde ringbaard omlijsten zijn gelaat, dat weinig geschikt was om vertrouwen in te boezemen.

Professor Berthier kon een onaangename gewaarwording bij den aanblik van dezen man niet onderdrukken, doch hij was niet in staat zich tegen de maatregelen van de hertogin te verzetten.

„De hertogin de la Rochetalande heeft u ter bewaking van hare dochter, prinses Adrienne, aangewezen,” begon hij het onderhoud. „Wanneer wenscht gij in dienst te komen?”

„Ik denk morgenmiddag, professor,” antwoordde Barseescu, en weliswaar in vloeiend Fransch, doch met een accent, dat duidelijk verried, dat de geboortewieg van dezen man ergens in de halfbeschaafde landen van den Balkan had gestaan.

„Goed,” verklaarde de dokter. „De geldelijke vergoeding behoef ik immers met u niet te regelen, daar zorgt de hertogin rechtstreeks voor.”

De nieuwe bewaker knikte toestemmend.

„Ik zal u morgen uw kamer laten inrichten. Gij weet waarom het in hoofdzaak gaat. Uw slaapkamer ligt

voor die van de prinses en de dame kan haar kamer niet verlaten zonder de uwe door te gaan.

Wij vreezen, dat de patiënte pogingen zal ondernemen om te ontvluchten, waarbij haar mogelijk door buitenstaanders hulp zou kunnen worden verleend.

Gij zijt de hertogin en mij verantwoording verschuldigd, dat de patiënte niet ontvlucht. Ik vertrouw op uwe degelijke waakzaamheid; het zal u hier aan niets ontbreken. Alleen moet ik u nog verzekeren, dat het gebruik van alcoholische dranken onder alle omstandigheden verboden is. Drinkt u gaarne?”

Barseescu ontkende die vraag zoo beslist mogelijk.

„Ik drink heelemaal niet, professor,” en met een breeden grijnslach voegde hij eraan toe: „Geloof mij, wanneer ik de prinses bewaak, zal zij niet ontvluchten.”

„Goed, kom dan morgenmiddag terug, dan zal ik u bij de dame brengen. Gij kunt nu gaan.”

Barseescu maakte een onbeholpen buiging en verliet de kamer.

Een plotselinge angst overviel professor Berthier, toen hij alleen was. Die Stojan Barseescu zag eruit, alsof men hem voor iedere misdaad zou kunnen gebruiken. Hij sidderde.

Stel je voor, dat de hertogin, om zich van haar lastige dochter geheel te bevrijden, een moordenaar in zijn huis had gezonden?

Doch neen, dat was niet mogelijk, zoover kon het moederlijk gevoel zich niet verloochenen.

Maar toch!

Doch wat hielp het om zich in deze pijnigende voorstellingen te verdiepen?

Hij was weerloos tegenover de hertogin en moest haar gehoorzamen.

 ACHTSTE HOOFDSTUK.

In het gesticht.

Adrienne de la Rochetalande zat in haar cel.

Het was een tamelijk ruim vertrek, waarin een weldadige warmte heerschte.

Het tapijt, de makkelijke fauteuils en de met kussens bedekte chaise longue; de toilettafel, de vroolijke schilderijen, het breede ledikant, dat onder een fraaien

hemel in een aangrenzende alcoof stond, dat alles zag eruit alsof men alle mogelijke moeite had gedaan, deze cel het aanzien van een boudoir te geven.

Maar als de zijden gordijnen voor de vensters waren weggetrokken en de dikke tralies voor de vensters zichtbaar werden, dan werd terstond alle illusie weg-

genomen. Dan ook zag men terstond, dat hier een gevangene verblijf hield en de weelde der inrichting deed de tegenstelling des te sterker uitkomen.

Onbeweeglijk als een beeld zat Adrienne de la Rochetalande in een der fauteuils, die zij tot nabij het venster had getrokken en haar blik gleed naar buiten door de tralies; naar het wolkelooze blauw van den hemel, die zich daarbuiten uitbreidde met lachende majesteit.

De blauwe oogen van het ongelukkige meisje hadden het schreien reeds verleerd.

Zij dacht er niet aan om te gaan poseeren als slachtoffer van een ontaarde moeder en een gewetenloozen dokter, want hier was niemand, op wiens medelijden zij zich kon beroepen. Hier vond zij geen hart, dat zij kon vermurwen.

Sinds vele weken reeds zat zij hier en zij had overvloedig tijd gehad om zich een weinig in den onmogelijken toestand te schikken. Maar even onbuigzaam als de hoogmoedige trots van haar moeder, de hertogin de la Rochetalande, was gebleven, even standvastig ook bleef haar liefde voor Germain de St. Brice en de hoop, dat het haar minnaar mocht gelukken, haar uit de klauwen van haar vijanden te bevrijden.

Als haar gedachten zich al eens bezig hielden met een poging tot ontvluchting, dan was een enkele blik op de getraliede vensters reeds voldoende om zich te overtuigen van de onuitvoerbaarheid dier plannen.

Zij wist, dat zij goed bewaakt werd en als het Germain niet gelukte om haar, door professor Berthier te ontmaskeren, de vrijheid terug te geven, dan was er geen kijk op, dat zij ooit deze cel zou kunnen verlaten.

Maar wist Germain dan waar zij was?

Was wel ooit eenig bericht van haar ontzettend lot tot hem doorgedrongen?

Zij wist het niet. — Zij kon niet vermoeden, welke uitvlucht haar moeder had gebezigd om haar plotseling verdwijnen uit de maatschappij te verklaren.

Als zij over dat alles nadacht, kwam haar de troosteloosheid van haar toestand eerst in haar geheel voor den geest en een wanhopig gevoel maakte zich van haar meester.

Maar ook dan nog klaagde zij niet. Geen traan welde op in haar oog en bovendien gunde zij haar martelaars niet het genoegen hun een blik te gunnen op haar ellende.

Zij was stil en in zichzelf gekeerd, zij sprak niet met de oppassers of met de doktoren en als professor Berthier in haar cel kwam, ontving zij hem met zulk

een blik van de diepste minachting, dat de krankzinnigendokter met schuwe bewegingen in het gevoel van zijn schuld haar blikken ontweek en in zijn gemoed blij was, dat zij hem elk antwoord weigerde.

Men had eenige boeken in haar kamer gelegd, een attentie, die zij volkomen negeerde, ondanks haar gruwelijke verveling.

De boeken lagen er, zonder dat haar hand ze had aangeraakt, zonder dat haar oogen een blik erin hadden geslagen. Maar ten slotte begon haar dat voortdurende nietsdoen toch geweldig te vervelen en nu zat zij in een lichtkleurig morgenkleed aan het venster en las een roman.

Het blonde hoofdje, op wier betooverende schoonheid ook het lijden der laatste weken van niet den minsten invloed was geweest, boog zich over het boek, toen plotseling de deur, die uit een voorkamer naar de cel leidde, werd geopend en professor Berthier met een man de cel binnentrad.

De gevangene wierp een koelen blik op den binnentredende; toen keerde zij, zonder verder notitie van hem te nemen, tot haar lectuur terug.

Den professor was het dubbel pijnlijk, dat Adrienne zich ook in tegenwoordigheid van den vreemdeling niet gedrongen gevoelde, haar minachting jegens hem te verbergen, maar hij wachtte zich wel, eenige opmerking daarover te maken.

Hij vond het verstandiger de houding der zoogenaamde „krankzinnige” te negeren en terwijl hij met zijn geleider naar het venster trad, waar zijn slachtoffer zat, zeide hij:

„Ik breng u hier uw nieuwen oppasser Stojan, die op het uitdrukkelijk verlangen uwer moeder voor uw speciale bediening is bestemd. De man slaapt hier in de aangrenzende kamer en heeft niets anders te doen, dan uwe wenschen na te komen.

De hertogin de la Rochetalande heeft mij opgedragen, hem geheel de vrije hand te laten en ik vermoed, dat gij u kalm zult voegen naar zijn wenschen.”

Adrienne antwoordde niet.

Zij keek zelfs niet op om in begrijpelijke nieuwsgierigheid den man eens op te nemen, die door haar gewetenlooze moeder tot haar kerkermeester was aangesteld. Zij bleef onbeweeglijk over haar boek gebogen alsof alles, wat in de cel voorviel, buiten haar omging.

Voor den niet ingewijde zou het allicht hebben geschieden, alsof men inderdaad met een krankzinnige te doen had.

Maar professor Berthier wist wel beter.

Hij wist, dat het niets dan trots en verachting waren, die haar deze houding deden aannemen en nadat hij met geweld zijn innerlijke opwinding had bedwongen en tevergeefs op het antwoord van het jonge meisje had gewacht, wendde hij zich tot den jongeman.

„Dat is dus uw patiente. De stilzwijgendheid, waarmede zij alle vragen beantwoordt, is een der symptomen van dezen aard van krankzinnigheid.

Ge behoeft u daaraan volstrekt niet te storen en als de zieke uwe bevelen opvolgt, verlicht deze hardnekkige stilzwijgendheid slechts uwen dienst. Ge hebt uwe bevelen — ik laat de dame dus aan u over.”

Stojan Barsescu boog en volgde den zich verwijderenden krankzinnigendokter tot aan de deur.

Daarop keerde hij naar het jonge meisje terug, dat nog voortdurend in haar boek las en ook thans nog geen lust scheen te gevoelen om van gedachten te wisselen met den nieuwen oppasser.

Barsescu naderde Adrienne en zonder een woord te spreken legde hij zijn hand op den schouder der lezende.

Adrienne keek op.

En zij schrikte terug voor die doordringende oogen, die zoo onophoudelijk op haar gericht waren.

Waarom had zij dien nieuwen oppasser bij zich gekregen?

Barsescu scheen den verachtelijken blik, dien het meisje op hem wierp, wel op te merken.

Met een glimlach wendde hij zich tot de deur, draaide den sleutel, die in het slot stak, tweemaal om en stak hem in den zak.

Adrienne zag wat hij deed.

Wat nu?

Nu was zij met den man alleen.

Een waanzinnige angst maakte zich van haar meester.

Reeds wilde zij den mond openen en om hulp roepen, toen plotseling de ander een teeken maakte en zachtjes sprak:

„Wees niet bang, ik kom in opdracht van kapitein de St. Brice en zal u bevrijden!”

Wat was dat?

Droomde Adrienne?

Was het zinsbegoocheling, wat zij daar hoorde?

En verstond zij de woorden wel goed of was haar verstand beneveld door het verblijf in het krankzinnigengesticht.

De ziekenoppasser had zijn handen opgeheven en

zijn blanke vingers streken langs de roodachtige wenkbrauwen, die zijn oogen overschaduwden.

In een oogenblik waren die afschuwelijke wenkbrauwen verdwenen.

Nu werd de roode pruik verwijderd en daarna de stoppelige baard, die zijn gelaat bedekte.

Als verstomd keek Adrienne naar al deze bewegingen.

Een elegante jonge man stond voor haar.

Hoe langer hoe meer steeg Adriennes verbazing.

Neen, die persoon met zijn innemend uiterlijk kon geen slechte bedoelingen hebben.

Achter die sympathieke trekken, die vriendelijke oogen loerde geen verraad.

Nu opende Adrienne haar mond.

„Wat wilt ge?”

De vreemdeling glimlachte wederom.

Uit zijn borstzak haalde hij een brief te voorschijn, dien hij het meisje overhandigde.

„Alstublieft!”

Het meisje nam de enveloppe.

Een straal van vreugde schoot uit haar oogen, toen zij reeds in het adres de hand van Germain de St. Brice herkende.

Met koortsachtig ongeduld opende zij het schrijven en las het volgende:

„Liefste!

Eindelijk dan toch kan ik je een boodschap doen toekomen. En deze is wel de aangenaamste, die ik je kan zenden, want zij kondigt je naderende bevrijding aan.

Vertrouw volkomen den man die je dit schrijven brengt.

Hij is onze vriend, en met zijn hulp zal het gelukkig, het gevaarlijke plan uit te voeren, dat jou redding zal brengen.

Doe alles wat hij wil, want het geschiedt voor jouw bestwil en voert je in de armen van je trouwen

GERMAIN.”

Nu lachte Adrienne ook.

„Ge zijt gekomen om mij te bevrijden! Wees welkom, beveel en ik zal gehoorzamen!”

„Ik beveel u niemendal, juffrouw, ik verzoek u slechts, mijn raadgevingen op te volgen. Dezen nacht zal ik u bevrijden. Kapitein de St. Brice en een vriend van mij zullen ons wachten.”

„Maar waarom moeten wij nog tot vanavond wachten, mijnheer, waarom niet terstond, mijnheer.....”

„Stojan heet ik hier! Zóó moet ge mij noemen. En tot vanavond moet ge geduld hebben!

„Voordat wij kunnen vluchten, moet uw toekomstige echtgenoot zich eerst meester maken van een document, dat verklaart hoe uw moeder en professor Berthier u geheel ten onrechte krankzinnig verklaarden.

„Voordat dit geschied is, mogen wij niet handelen!

„Doch ik ben ervan overtuigd, dat de heeren ons geduld niet op al te groote proef zullen stellen.

„Hebt u mij begrepen?”

„Volkomen, Stojan!”

„En kunt ge wachten?”

„Ja!”

„Tot vanavond?”

„Tot vanavond!”

„En nu moet ik mij weer toetakelen. Dat vindt ge zeker goed?”

„Uitstekend.”

De oppasser ging voor Adriennes toilettafel zitten, verfde zijn wenkbrauwen weer rood, zette de pruik op en plakte den baard aan.

Hij zag er nu weer afschuwelijk uit.

Nu haalde hij een klein, plat oliekannetje en een haarfijne metaalzaag te voorschijn.

„Met dit instrumentje zal ik de tralies van uw gevangenis doorzagen. Dat werkje duurt niet langer dan

een half uur en we zullen er tijdig mee beginnen, opdat de vrienden niet te lang behoeven te wachten, als zij het teeken geven. Durft ge van deze eerste verdieping naar beneden klauteren langs een touwladder?”

Adrienne knikte toestemmend.

De vrijheid wenkte haar!

De heerlijke vrijheid!

Zou zij dan vrees koesteren?

Stojan knikte tevreden en toonde het meisje een zijden touwladder, die hij, opgerold, in zijn borstzak verborg.

Toen verborg hij al de meegebrachte instrumenten onder het matras van het bed, dat in de alcoof stond.

„Ik laat u thans alleen,” zei hij tot Adrienne. „Ge zult verstandig doen, de natuurlijke opwinding, die u heeft aangegrepen, door lezen te verdringen. Ik zal den tijd gebruiken om op goeden voet te komen met het dienstpersoneel en mij dan wat oriënteeren in de verschillende gangen om mogelijke storingen bij onze vlucht te voorkomen.

„Houdt goeden moed, juffrouw, het uur van uw bevrijding nadert.”

Hij gaf haar de hand en Adrienne, die dezen man vol ontzetting had zien komen, drukte hem met innige dankbaarheid de hand, die haar geluk bracht, het lang ontbeerde en smartelijk verwachte geluk.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De groote onbekende.

De hertogin de la Rochetalande zat alleen aan haar diner, alleen met haar herinneringen aan de gebeurtenissen van den vorigen dag.

Gisteren was prins Boris afgereisd, want eerst gisteren had zij hem het bedrag van veertien millioen francs als het resultaat der bemoeiingen van haar bankier, die haar bezittingen in haar geld had omgezet, kunnen overhandigen.

De kroonpretendent wilde nogmaals weigeren, de hulp van een vrouw aan te nemen om het doel, dat hij zich voor oogen had gesteld, te bereiken, maar het was haar door haar overredingskracht gelukt, de bewaren van den prins weg te praten.

Zij had overwonnen, hij nam het geld en begaf zich naar Oostenrijk, waar zijn agenten en de leiders van de royalistische samenzwering hem wachtten.

Zij was klaar met haar maaltijd en, achterovergeleund in haar zetel, droomde zij met open oogen van de toekomst, van het koninklijke geluk, dat haar wachtte, van de uitzichten op een troon, welke deze late liefde haar bracht.

Zoo had zij, in gedachten verzonken, ongeveer een uur gezeten, toen zij plotseling opstond en zich naar haar schrijftafel begaf.

Zij opende een lade en nam er de cassette uit, waarin haar familiekleinoord, het collier, lag.

Zij sloot het kistje open en nam het halssieraad eruit.

Maar haar opmerkzaamheid gold niet de prachtig glanzende paarlen, haar vingers grepen het medaillon en openden het en met een blik vol trots en bewondering, keek zij naar het kleine emaille-portret, dat haar geliefde erin had laten aanbrengen.

Als laatste verrassing had de prins het haar kort voor zijn vertrek gegeven en haar blik rustte lang op deze trekken, als wilde zij ze vasthouden, om ze mee te nemen in haar nachtelijke droomen.

Met een gelukkig lachje legde zij het sieraad weer in de cassette en borg deze weer weg in haar schrijftafel.

Daarop belde zij haar kamermeisje, liet zich ontkleeden en ging naar bed.

Na een half uur was het stil geworden in het paleis van de avenue Friedland, alle lichten waren uitgedoofd, de stilte van den nacht was aangebroken.

De avenue de Friedland is een der elegantste straten van Parijs.

De lange rij oude, voornamen paleizen, die door breede tuinen omgeven zijn, wordt bijna nergens onderbroken door huurhuizen.

De breede avenue wordt slechts spaarzaam verlicht door de gaslantarens.

Af en toe beweegt een rijtuig zich langzaam over het plaveisel, of een automobiël duikt spookachtig uit de duisternis op. De beide gloeiende oogen der lantarens snellen naderbij, een waarschuwend geluid der trompet dringt schrill door de stilte.

Het voertuig snelt haastig voorbij en is in het volgende oogenblik in een zijstraat verdwenen.

Opnieuw heerscht eenzame rust in de straat.

Het is tegen halfelf in den avond.

Een man loopt langzaam, uit de richting der boulevard Hausmann komend, de avenue de Friedland door.

Hij is, ondanks de zachte zomernacht, in een langen mantel gekleed, die tot aan de knieën reikte en zijn zwarte, slappe hoed is zoo diep in de oogen gedrukt, dat het gelaat geheel in de schaduw van den rand verdwijnt.

De vreemde wandelaar heeft den voortuin bereikt, die het paleis der hertogin de la Rochetalande van de straat scheidt.

Hij kijkt met scherp blik om zich heen, alsof hij

zich ervan wilde overtuigen, dat er niemand in de buurt is, die zijn handelingen zou kunnen bespieden.

Doch nergens was iets te zien, uit het paleis drong geen geluid en geen lichtschijn naar buiten en gerustgesteld begon de man zijn plan ten uitvoer te brengen.

Hij nam zijn mantel bijeen, opdat hij hem bij het klimmen niet zou hinderen en klauterde naar boven langs het ijzeren hek.

Met een sprong was hij in den voortuin en zacht, als liep hij op vilten pantoffels, sloop hij naar het groote portaal.

Hij haalde een sleutel te voorschijn uit den zak van zijn mantel en met groote behoedzaamheid, zonder eenig geluid te maken, opende hij de deur en gleed naar binnen.

Rechts was de loge van den portier, naast het trapenhuis. Deze loge was gesloten en donker, het personeel van het huis sliep reeds.

Onhoorbaar sloop de indringer de trappen op, met zijn sleutel opende hij zonder eenige moeite de deur, die van de voorzaal, welke in een wintertuin was hereschapen, naar de vertrekken der hertogin leidde.

De man scheen bijzonder goed vertrouwd te zijn met de inrichting van het huis, want zonder aarzelen en slechts bij het licht van een kleine elektrische zaklantaarn, bewoog hij zich door de reeks vertrekken, totdat hij in het boudoir der hertogin was gekomen.

Hij bleef luisterend staan.

Uit het aangrenzende vertrek, waar de meesteres van het huis sliep, werd alleen merkbaar voor het allerscherpste oor, de regelmatige ademhaling van de slapende vernomen.

Dit geluid scheen den grooten onbekende gerust te stellen, hij wendde zich van de deur, die naar de slaapkamer voerde, af en de straal van zijn lantaarn viel op de schrijftafel.

Nu sloeg hij zijn mantel open en haalde twee kleine sleutels uit zijn vestzakje te voorschijn.

Met een daarvan opende hij de schuif van het damesschrijfbureau en even onhoorbaar als tot dusverre, nam hij er de cassette uit.

Een druk met het tweede sleuteltje, dat hij voorzichtig in het kleine slot stak, was voldoende, het deksel sprong open.

Maar het kostbare halssieraad, dat schitterend in al zijn pracht op den bodem der cassette lag scheen den vreemdeling niet aan te lokken. Alleen gleed een iro-

nisch lachje over zijn gelaat, toen hij het prachtige halssieraad zag.

Hij schoof het met een handbeweging op zij en zijn vingers namen een document op, dat naast de juweelen op het fluweel der cassette lag.

Hij vouwde het open, alsof hij zich nogmaals van den inhoud wilde overtuigen.

Daarop vouwde hij het met een tevreden blik weer dicht en stak het in zijn borstzak.

Zorgvuldig sloot de vreemdeling de cassette en zette deze op haar plaats terug, daarop sloot hij even voorzichtig de lade van de schrijftafel, keek nogmaals in de kamer rond, alsof hij er zich van wilde overtuigen, dat zijn aanwezigheid geen zichtbare verandering had teweeggebracht en langs denzelfden weg, dien hij zoeken had genomen, sloop hij terug.

Toen hij in den voortuin terug was, keek hij op de straat, of zich geen eenzame voorbijganger in de nabijheid bevond.

Een rijtuig kwam om den hoek der straat en reed het huis voorbij in de richting naar de Etoile.

De man verborg zich in de schaduw van het portaal, totdat het rijtuig, welks vermoeid paard door een slaperigen koetsier werd gemend, aan zijn blik was onttrokken.

Daarop begaf hij zich naar het ijzeren hek.

Uit een verwijderde straat klonk het geluid van een signaal in zijn oor.

Doch hij lette er niet op.

Zijn mantel bijeennemend, klom hij tegen het hek op en met een sprong bevond hij zich op straat.

Hij keek snel de avenue in beide richtingen langs, maar er was niemand te zien, die hem bespied kon hebben.

De onbekende naderde de eerstvolgende gaslantaarn en bij het gele licht dat op straat viel, keek hij op zijn horloge.

Het was nog geen half twaalf, hij had dus tijd genoeg.

Nu opende hij zijn mantel en schoof den slappen hoed uit het gelaat.

Met snelle schreden ging hij den hoek om en de volgende straat in, aan wier eind een halteplaats voor huurrijtuigen was.

Hij schudde een koetsier, die op zijn bok zat te slapen, wakker uit zijn droomen, klom in het rijtuig en reed weg.

... ..
In de lokalen van het restaurant Maxim heerschte sinds middernacht die uitgelaten vroolijkheid, die

kenmerkend is voor deze verzamelplaats van het galante nachtleven in Parijs.

In de achterste groote zaal van het gebouw waren de tafels uit het midden op zij geschoven om plaats te maken voor de geïmproviseerde dansen der bezoekers.

Uit een nis klonken meesleepende melodieën, de verleidelijke walsmuziek eener zigeunerkapel en uit de dichte drommen der gasten dook hier en daar de gestalte van den gezant eener buitenlandsche mogendheid op om met een der dames van de demimonde, die de voornaamste bezoekers van deze inrichting zijn, deel te nemen aan een der modedansen, een cake walk, matchiche of craquette.

Aanmoedigende uitroepen volgden op de bewegingen van het dansende paar, schertsende gezegden, van welke de geestigheid niet altijd voldoende was om het gebrek aan goeden smaak te vergoeden, gingen van tafel tot tafel.

Doch niemand dacht er aan, iets kwalijk te nemen. In de feestelijke stemming, die er heerschte, was geen plaats voor teergevoeligheid, en de uitgelatenheid, die allen beheerschte, maakte de aanwezigen onverschillig voor toespelingen en uitlatingen, die in een andere omgeving misschien kwalijk waren genomen.

Slechts een enkele gast zat in een hoek alleen aan een kleine tafel.

Voor hem stond een flesch champagne.

De man keek naar de vroolijkheid, die rondom hem heerschte.

Hij vertrok geen spier van zijn gelaat, toen hij naar de dansende paartjes keek, die langs zijn tafel zweefden en als een der dames met een lief lachje zijn plaats naderde om hem wat op te vroolijken, trachtte hij met een lichte handbeweging haar duidelijk te maken, dat hij alleen wilde blijven en geen gezelschap zocht.

Deze eenzame gast was Germain de St. Brice.

Hij droeg over zijn schitterende uniform een langen, donkeren mantel. Maar hoe hij ook trachtte, kalm en onverschillig te blijven, hij bezat de gave niet om zich anders voor te doen dan hij was en den opmerkzamen toeschouwer kon het niet ontgaan, dat deze man met groot ongeduld een ander verwachtte.

Reeds zat hij een half uur zoo alleen en had nog niets gedronken van den voor hem staanden wijn.

Zijn rechterhand tastte telkens zenuwachtig in zijn vestzak om op zijn gouden horloge te kijken, maar ieder keer keek hij tevergeefs, de wijzer kroop langzaam voort en verdrietig stak St. Brice zijn horloge weer in den zak.

Meer tot tijdverdrijf dan uit een andere beweegreden greep St. Brice naar het voor hem staande glas en nam daaruit een slok wijn.

De muziek speelde een nieuwe wals, reeds waren eenige paren begonnen te dansen, toen een der dames lachend het tafeltje van onzen vriend naderde en tot hem sprak:

„En gij, die hier zoo eenzaam zit, zoudt gij niet een dansje met mij willen wagen?”

St. Brice dankte op trotschen toon en was juist van plan eenige woorden te zeggen, toen een groote, slanke heer, wiens gelaat omringd was door een breeden baard, de dame met een handbeweging ter zijde schoof en haar wegstuurde met de woorden:

„Pardon, lieve dame, maar ik moet tot mijn spijt beslag leggen op dezen heer.”

De elegante dame scheen zich over deze afwijzing niet gekrenkt te gevoelen en had zich reeds naar een andere tafel begeven om een anderen gast haar opmerkzaamheid te schenken.

St. Brice keek verbaasd op naar den onbekende, die hem van de ongenoodigde dame had bevrijd en terwijl hij opstond, zei hij met hoffelijke woorden:

„Vergeef mij, mijnheer, maar hier schijnt een vergissing plaats te hebben. Ik heb niet het genoegen u te kennen!”

„Maar, mijn waarde kapitein St. Brice,” antwoordde zacht de ander, „gij herkent mij niet?” en op een fluisterenden toon ging hij voort:

„Als gij u de moeite wilt geven, mijn gelaat nauwkeuriger te bekijken, dan zult gij onder mijn valschen baard prins Boris van Georgië herkennen.”

Een uitroep van verbazing kwam uit den mond van den officier, maar waarschuwend had de prins de hand reeds op zijn arm gelegd.

„Wees vooral voorzichtig, verraad ons niet! Ik ben sedert gisteren niet meer officieel in Parijs en daar ik bang was, hier misschien door een mijner bekenden gezien te worden, vond ik het beter mij door deze vermomming onherkenbaar te maken.

Zooals ik bemerk, is mij dat zoo goed gelukt, dat zelfs gij, die mij hebt verwacht, mij niet hebt herkend.”

St. Brice was blijven staan.

„Laat ons dadelijk gaan,” zeide hij, nadat hij van

zijn verbazing in zooverre was bekomen, dat hij den prins nu behoorlijk kon begrijpen.”

„Neen!” zei de ander, „laat ons dat niet doen, het zou iemand kunnen opvallen, dat wij weggingen direct na mijn komst hier en wij moeten zelfs het geringste vermijden wat ons in opspraak zou kunnen brengen.

Wij zullen kalm eerst uw flesch wijn leegdrinken en dan heengaan.

Trouwens wij hebben nog tijd genoeg, om één uur verwacht men ons teeken en nu is het pas middernacht.”

Zij namen plaats, de kellner bracht nog een glas, en, aangemoedigd door de kalmte van zijn metgezel, ledigde St. Brice met hem de flesch.

St. Brice, die door ongeduld werd verteerd, waagde het niet, op vertrekken aan te dringen, doch met een zucht van verlichting zag hij, dat de prins eindelijk zelf aanstalten daartoe maakte.

Het was intusschen kwart voor éenen geworden.

Voor het gebouw vond de kroonpretendent met scherpen blik onder de daar wachtende rijtuigen spoedig dat, waarvoor een paard was gespannen, dat een bijzonder goed draver scheen te zijn.

Een groote fooi, die den koetsier werd beloofd, deed verder het hare en reeds na tien minuten hield het ruitje stil in Passy, op den hoek van de Rue Mozart en de Rue de l'Ascension.

Bij het licht der lantaarn keek de prins op zijn horloge; het was nog een paar minuten voor éen.

Met snelle schreden gingen beiden de Rue de l'Ascension in, aan het einde waarvan zich het krankzinnigengesticht van professor Berthier bevond.

Prins Boris keek nauwlettend naar de vensters en ontdekte spoedig het matte licht, dat achter een getralied venster op de eerste verdieping scheen.

Hij en zijn begeleider gingen langs het hekwerk, dat de spoorrails van de straat scheidde en hij keek nogmaals op zijn horloge.

Het was nu nog slechts één minuut voor éenen.

De prins wachtte, nu steeds naar de wijzerplaat kijkend.

Eindelijk wees de wijzer het volle uur aan en op hetzelfde oogenblik bracht prins Boris een fluitje aan den mond en een schrill signaal, dat tot tweemaal toe herhaald werd, klonk door den stillen nacht.

TIENDE HOOFDSTUK.

De vlucht.

Adrienne had in haar cel het naderen van den avond afgewacht. Het recept dat de nieuwe bewaker achterliet om den tijd te verdrijven, was doelloos, want het was haar onmogelijk zich bezig te houden met het lezen van boeken.

Vandaag had zij andere dingen aan haar hoofd.

Zij dacht aan het wederzien van haar geliefde.

Wie kon toch die mijnheer Stojan zijn en wie was zijn vriend die haar in haar vlucht wilde helpen.

Maar hoe zij hier ook over nadacht alles bleef voor haar een geheim en toen des avonds om zeven uur haar vriend, die nu weer de rol van den krankzinnigen oppasser had overgenomen, haar het avondmaal bracht, bleef de sluier van geheimzinnigheid die deze persoon omgaf, nog altijd voor haar bestaan.

Tegen acht uur werden de overblijfselen van den maaltijd weggehaald. Zij had niets gebruikt, want bij de gedachten die haar vervulden kon zij niets eten.

Stojan, die de tafel afruimde, terwijl een oude verpleegster het bed opmaakte, haalde in dien tijd daaruit een zaag en oliekan die hij daarin verborgen had en deed verder alsof hij aan zijn patiente geen andere attentie bewees als zijn beroep meebracht.

Adrienne zelf bleef de rol spelen die haar opgedragen was. Zij keek in haar openliggend boek en las schijnbaar ijverig voort.

De verpleegster verliet het vertrek en Stojan volgde haar. Na eenige oogenblikken keerde hij terug.

Hij had voorzichtig de grendels op de deur geschoven.

„Zoo, nu kunnen wij met ons werk beginnen,” sprak hij tot de gevangene.

„Nu reeds? Ik dacht eerst hedennacht om één uur!” sprak Adrienne verwonderd.

„Om één uur verwachten onze vrienden ons, maar om bij hen te kunnen komen, moeten wij eerst de tralies voor het venster verwijderen. Dat is een langdurig werk en als wij op tijd klaar willen zijn, dan moeten wij nu beginnen.”

„Kan ik u daarbij behulpzaam zijn?” vroeg Adrienne.

„Ik dank u voor uwe bereidwilligheid,” hervatte Stojan; „ik zal er gaarne gebruik van maken, maar sta mij toe dat ik mij eerst verkleed.”

Nadat de gevangene toestemmend geantwoord had ging hij voor den spiegel zitten en had spoedig den valschen baard, de pruik en de kunstmatige wenkbrauwen verwijderd. Voorzichtig stopte hij alles in den zak van zijn jas. Daarna haalde hij de zaag te voorschijn, goot daarop eenige druppels olie en draaide het licht uit.

Adrienne volgde met opmerkzaamheid al zijn bewegingen en toen hij naar het venster ging en de gordijnen verwijderd had trad zij naar hem toe.

„Ik heb het hier duister gemaakt,” verklaarde hij, „opdat men ons niet bespieden kan. Voor ons doel is het hier licht genoeg.”

De gevangene was het hiermede eens en Stojan bekeek nu zeer nauwkeurig de tralies die voor het venster aangebracht waren.

„Het zaakje zal niet zoo gemakkelijk gaan,” sprak hij, „de tralies zijn minstens twee duim dik en wij moeten vier stuks doorzagen. Wij zullen er van onderen mee beginnen, misschien gelukt het mij dan de doorgevielde staven zoo ver terug te buigen dat wij er onder door kunnen kruipen, wij zouden dan misschien de moeite kunnen sparen de staven ook nog aan de bovenzijde door te zagen.”

„Zal men het zagen niet kunnen hooren?” vroeg Adrienne.

„Men zal het moeilijk kunnen hooren,” antwoordde Stojan, „ik heb de zaag goed geolied en zal ook verder met de olie niet zuinig zijn.”

„En waarmede kan ik u nu helpen?” vroeg Adrienne.

„U zult mij af en toe moeten aflossen,” antwoordde Stojan, „want, daar wij vooral van de buitenzijde niet gezien mogen worden is het noodig, dat ik in gebogene houding met het werk begin. In deze houding wordt

de arm snel vermoeid en om geen tijd verloren te doen gaan, moet u af en toe zoo goed zijn verder te zagen."

„Gaarne! U kunt geheel over mij beschikken!" gaf Adrienne ten antwoord, terwijl Stojan reeds begon te werken.

De fijne tanden der zaag sneden in de eerste ijzeren staaf en langzaam aan vertoonde zich reeds een snede in het harde staal.

Van de torenklok sloeg het elf uur, toen Stojan zijn werk aan de vierde en laatste staaf begon. Zijn rechterarm was vermoeid van het werk, zoodat hij met de linkerhand verder moest zagen, want door het geweldige beven van Adriennes handen was op haar hulp niet te rekenen.

Eindelijk was ook de laatste tralie doorgezaagd; het meeste werk was dus volbracht. Stojan probeerde nu met alle kracht de staven om te buigen. Dit gelukte en daardoor was er een ruimte ontstaan, groot genoeg om er door heen te vluchten.

Stojan keek op de klok; het was eerst half twaalf en het duurde dus nog anderhalf uur voordat het afgesproken signaal de aankomst der vrienden kon bekend maken.

De gewaande oppasser verliet nu het vertrek om Adrienne alleen te laten, die zich gereed moest maken voor de voorgenomen vlucht. Het jonge meisje had daarvoor slechts weinig tijd noodig en toen Stojan terugkwam was zij reeds gereed. Maar nog steeds was de tijd niet gekomen en niet alleen Adrienne, maar ook Stojan werd ongeduldig. Met zenuwachtige onrust keek hij voortdurend op zijn horloge en toen de wijzer eindelijk nog eenige minuten verwijderd was van den tijd, dien zij afgesproken hadden, haalde hij een olielampje uit zijn kamer, met het doel om de cel eenigszins te verlichten, stak het aan en zette het bij het venster.

De minuten schenen hen eeuwigheden toe. Zij luisterden aandachtig naar ieder geluid; beiden stonden vlak bij het venster, toen plotseling een kort gefluit, dat twee malen herhaald werd, tot hen doordrong.

Stojan lachte vroolijk.

„Ze zijn het," fluisterde hij, daarop blies hij de lamp uit, schoof de gordijnen ter zijde en stak zijn hoofd uit het venster.

Hij keek naar de straat en zag in de verte de gestalten van twee mannen. Hij keek steeds oplettender, terwijl Adrienne met een kloppend hart achter hem stond en zijn bliken volgde.

Stojan scheen nog op iets te wachten en jawel, ginds, waar de beide gestalten zich vertoonden, werd een

brandende lucifer met een boog in de lucht geworpen.

Dat was het teeken, dat de vrienden hen hadden opgemerkt. De voorgewende bewaker ging nu in de kamer terug.

„Maak u gereed, mejuffrouw, de vrijheid wacht ons."

Adrienne was niet in staat een woord te spreken; vreugdetranen rolden haar over de wangen. Zij wilde naar het venster snellen om den geliefde met haar bliken te zoeken, maar Stojan hield haar terug:

„U moet nog wachten, heb geduld, wij moeten nog zeer voorzichtig zijn."

Hij had haar zachtjes teruggedrongen en haalde nu uit zijn zakken de touwladder te voorschijn. Voorzichtig maakte hij deze vast aan het venster. De beide mannen hadden zich in dien tusschentijd onder het venster geplaatst en terwijl een van hen nauwkeurig zijn oog op de straat aan beide zijden gericht hield, om te zien of ook iemand hem naderde, greep de andere het benedeneind van de touwladder en hield het vast.

„Wees nu moedig, mejuffrouw," sprak Stojan tot Adrienne. „U moet het eerst naar beneden gaan, de afstand is niet groot en als ge u maar goed vast houdt, dan hebt u niets te vreezen."

Een onaangenaam gevoel van zwakte had zich van Adrienne meester gemaakt, haar knieën knikten, doch zij bedwong zich. Stojan hielp haar de kleine voeten op de touwladder te zetten. Nu ging zij naar beneden, Stojan keek haar na en zag dat prins Boris haar tegemoet ging, toen zij beneden gekomen was, op zijn arm nam en haar als een kind wegdroeg.

Hij zag dat de officier die de ladder vast hield de dame in zijn armen opving.

De lippen van den man drukten een vurigen kus op den mond van het meisje, waarop de geliefden elkaar omhelsden.

Toen kwam prins St. Brice nader en zeide:

„Vergeef mij mijnheer, ik eerbiedig uw gevoelens, maar onze tijd is nu te kostbaar, wij moeten nu eerst onzen vriend Stojan helpen." En daarbij wees hij met den vinger naar boven, waar de gewaande ziekenoppasser juist de touwladder door de opening van het venster bereikt had.

„Vergeef mij", fluisterde St. Brice en reikte hem de hand.

„Ik weet, verliefden zijn egoistisch; maar help mij nu de touwladder vasthouden, want onze vriend is veel zwaarder dan de dame."

Beiden vatten het eind van de touwladder aan en na

weinig oogenblikken stond Stojan bij hem op straat.
„Welnu, Charlie, is alles goed gegaan?” vroeg de prins.

„Ik denk het wel,” hervatte de aangesprokene, „maar nu wordt het tijd dat wij hier weg komen, anders zouden wij nog onaangenaam verrast kunnen worden.

„Daartegen zijn wij behoorlijk gewapend,” antwoordde de prins, „want in mijn borstzak heb ik een waardevol document, welks inhoud aan professor Berthier allen lust zou ontnemen zich dreigend tegenover ons te plaatsen, maar voor verdere besprekingen hierover is het waarlijk hier de plaats niet.

Kom mijnheeren, wij zullen een plaats opzoeken waar wij daarover weer op ons gemak kunnen praten.”

In stillen dank drukte Adrienne de handen van den prins; maar deze liet haar geen tijd voor dankbetuigingen; hij drong er op aan verder te gaan en spoedig daarna gingen zij naar de rue Mozart, waar zich de huurrijtuigen bevonden.

St. Brice had in het midden van de stad een aangename woning voor Adrienne gehuurd, waar een oude dienstmaagd haar wachtte.

Met hun vieren gingen zij er heen en nadat men daar een korten tijd vertoefd had, ging men naar een nette restauratie.

„Mijn waarde St. Brice,” begon de prins en haalde daarbij uit zijn borstzak een document te voorschijn, dat hij den kapitein overhandigde, „hier is het stuk, dat u tegen alle verdere aanvullen wapent.

Ik geef het u in het volste vertrouwen over, want ik weet, dat u een man van eer zijt en dat ge het niet gebruiken zult om de hertogin de la Rochetalande te bedreigen. Ge moogt het slechts gebruiken als een middel ter verdediging, want uit den inhoud blijkt, dat de hertogin in overleg met professor Berthier zwaar gezondigd heeft tegen de wet.

De omstandigheid, dat het ons gelukt is haar plannen te verijdelen, is een straf, die haar trotschheid des te meer zal treffen, omdat zij zich niet kan verdedigen. Laat u dat genoeg zijn; en hiermede neem ik afscheid van u, want wij zullen elkaar niet wederzien.”

Verbaasd keken Adrienne en St. Brice hun redder aan. Maar deze scheen de vraag, die zij hem wilden doen, te raden.

„Neen,” sprak hij lachend, „wij zullen elkaar niet wederzien, want ik ben niet degene, waarvoor ge mij aanziet; daarom zal ik ook niet, gelijk gij schijnt te

vermoeden, met de hertogin de la Rochetalande huwen.

Ik heb dit plan slechts voorgewend, omdat het voor mij noodzakelijk was met de dame op vertrouwelijk voet te komen, om u te kunnen helpen.

Dus weest gelukkig en leeft wel!”

Hij reikte zijn beschermelingen de hand. Daarop nam ook Stojan, de voorgewende bewaker, afscheid van Adrienne en St. Brice en ging de voorgewende prins met zijn vriend heen.

Vervuld van dankbaarheid keek het verliefde paar hen na.

Toen maakte de prins een beweging zoo als hij dit gewoon was; hij streek met zijn hand over wangen en kin; daarbij viel iets op den grond. Hij bukte zich om het op te rapen en toen hij weer opstond was zijn gelaat gladgeschoren en de breede wenkbrauwen waren verdwenen.

„Lord Lister!!” riep Germain, die hem plotseling herkende, maar zonder om te zien schreed zijn redder verder voort.

— — — — —

De hertogin de la Rochetalande verkeerde in groote opgewondenheid en wanhoop!

Zij had ontdekt, dat uit het kistje, waarin vele kostbaarheden en gewichtige documenten bewaard werden, een groote som geld verdwenen was. Ook de gewichtige verklaring van Adriennes ontoerekenbaarheid, die de professor haar te hand had gesteld, ontbrak.

Zij wachtte van dag tot dag vergeefs op den prins om hem haar leed te klagen en zijn raad in te winnen — — — maar hij verscheen niet.

Wat moest dat beteekenen? Wilde hij haar verlaten? In de grootste smart kwam zijn mannelijk schoon beeld weer voor haar geest en wat niemand ooit voor mogelijk had gehouden, de koele, trotsche hertogin schreide tranen van wanhoop.

In een zacht gekleurde zijden japon zat zij in haar boudoir en had het leeggeplunderde kastje op haar knieën.

Het medaillon waarin het portret van den prins zich bevond gleed door haar vingers.

Eigenaardig, dat de steenen den gloed niet meer bezaten van voorheen. Een angstig gevoel overviel haar. In haast liet zij een juwelier ontbieden. Deze kwam, onderzocht het sieraad en sprak toen kalmpjes:

„Wanneer hier ooit echte steenen in gezeten hebben,

dan zijn ze er uit genomen en door geslepen glas vervangen."

Zij schreeuwde van ontzetting. De man opende het medaillon. Het kleine portret viel er uit en bleef omgekeerd op het tapijt liggen.

Er stond iets op geschreven.

Zij nam het op en las:

„Ter gedachtenis aan John C. Raffles."

Toen viel zij in zwijm.

VERY'S DAGBOEK.

Ik noem mijn schoonmama altijd mama. Zij is de braafste, meest goedhartige vrouw van de geheele wereld — en daarbij de eenige, die een open oog heeft voor de belangen van mijn moederlooze dochter en mij.

„Mama", zei ik op zekeren dag tot haar, „mama, u hebt de koffie nog niet klaar."

Met een vragenden blik keek zij mij aan.

Vijf uur in den namiddag en mama de koffie nog niet gereed! Zij stond anders op dezen tijd op tafel en mijn dochtertje presenteerde haar.

Dat wil met andere woorden zeggen, dat Very nog niet thuis is.

„Mijn God — is dat dan iets bijzonders? Very heeft juist pianoles. Wanneer is Very weggegaan?"

„Zooals gewoonlijk om half drie."

„De klok wijst vijf. Meent ge niet ook, dat ze reeds thuis moest zijn, wanneer er niets bijzonders is voorgevallen?"

„Ge bedoelt toch niet dat haar —?"

„Een ongeluk is overkomen? Wel neen! Ik vermoed slechts, dat de blonde student, die aan de overzij op de tweede étage woont, de oorzaak van Very's wegblijven is!"

„Wat bedoelt ge, dat kind?"

„Kind is niet het juiste woord. Laat ons liever zeggen de juffrouw."

De schellen vielen mij thans van de oogen. Ik bedacht, dat ik de vader was van een mooi meisje van

negentien jaar, dat ik als een schat moest bewaren, om haar later — en daaraan had ik nog nooit gedacht — ten huwelijk te brengen.

En als het nu eens te laat was!

Als ik den plicht als haar beschermer verzuimd en mijn kind haar hart reeds weggeschonken had aan iemand, die haar niet waardig was.

Ik moest daaromtrent zekerheid hebben.

„Kent ge misschien een middel om de waarheid te ontdekken?" ging ik aarzelend voort. Toen er geen antwoord volgde, zei ik:

„Ik weet een middel, maar dat is niet heel — — eerlijk."

„Heel eerlijk is niet altijd goed, waarde Felix.

„Noem mij maar eerst het middel en laat dan de aanwending er van aan mij over."

„Haar dagboek."

„Dagboek?" riep mama verschrikt, „haar dagboek? Het is nu te laat! Als een meisje begint om er een dagboek op na te houden, dan is ze reeds tot over de ooren verliefd."

„Wat ge daar zegt is waar! Geef het dagboek dus hier! Het ligt in de linkerlade van Very's schrijfbureau."

Mama bracht het.

„Lees het mij voor, mama!"

Op den 27sten September was zij er mede begonnen. De inhoud luidde aldus:

„Toen ik gisteravond zoö tegenover papa bij de kachel zat, toen wilde ik het reeds zeggen. — Maar ik herinnerde mij, dat Bruno mij verboden had, het te vertellen voordat hij gepromoveerd was! —

O, als het toch maar eerst Januari was! Ik kan het vooral voor papa niet geheim houden! Als ik hem maar aanzie, dan denk ik reeds, dat om zijn mond de woorden zweven:

Ik weet alles, Very!”

„Hoort ge dat, Felix?” zei schoonmama.

„Ja — het kind heeft altijd een veel te hoogen dunk van mijn menschenkennis gehad”, zei ik. —

27 September! — Die geschiedenis loopt dus reeds vier maanden en ik had geen vermoeden!

Den derden October. — Heeft papa mijn dagboek gelezen? Hij kijkt mij zoo raar aan, als ik, zooals nu reeds voor den tweeden keer gebeurde, te laat van pianoles terugkwam.

Bruno wacht mij steeds op, als de les afgelopen is en begeleidt mij dan naar huis.

Wij volgen niet altijd den kortsten weg, wij loopen menigmaal heen en weer. — Of Papa iets weet?

„Nee, lief kleinkind”, viel schoonmama in de rede, „neen, wees maar gerust. Wanneer gij in het geheel niet thuis komt, dan raadt hij het ook niet.”

Ik liet deze woorden voor wat ze waren.

Lees maar verder.

10 October. — Wij, dat zijn natuurlijk Bruno Muller en ik, hebben een nieuwe manier uitgevonden om te telegrafeeren.

Daar hij tegenover ons woont, zien wij elkanders venster.

Wij seinen elkander op deze manier:

Zoolang papa thuis is, blijft het gordijn omhoog. Dat wil zeggen, dat ik niet te spreken ben. Maar als papa weg is, dan laat ik het een klein eindje naar beneden zakken.

Als hij iets van belang te zeggen heeft — en dat gebeurde slechts viermaal — dan doet hij met zijn gordijn evenals ik — en ik begrijp hem.

Wanneer Bruno zijn woning verlaat, dan laat hij het gordijn heelemaal zakken.

21 October. — Toen ik heden in Bruno's gezelschap.... Neen, dat is niet goed; ik moet anders beginnen.

Bruno begeleidde mij tot huis. In de vestibule stonden wij nog een ogenblik te praten!

Een der huisdeuren was gesloten.

Bruno keek om en fluisterde:

„Kom, schat — ik wil je iets inluisteren. —”

Ik, domme meid, lief mij dit welgevallen en na een seconde gaf hij mij den eersten kus.

„Mijnheer Muller”, zei ik, en stelde mij daarbij eenigszins boos aan, „mijnheer Muller — ga heen!

Ik wil niets meer van je hooren! —”

Toen vouwde de arme jongen zijn handen en was zeer opgewonden, toen hij verzocht: „O, vergeef het mij, Very! —” Vervolgens sprak hij een kwartier lang over zonde en misdaden in het algemeen, terwijl ik in mijn lichte schoentjes van koude trilde. Hij zwoer, dat hij zich nimmer, nimmer meer zoo zou gedragen als heden. Nu wilde ik juist niet naar hem luisteren!

Schoonmama liet het dagboek in den schoot vallen, sloeg de handen over het hoofd te zamen en keek naar de klok. Het was juist half zes. Ik veegde mij het zweet van het voorhoofd en nam zelf het boek in mijn handen.

22 October. — Geloof nu maar aan manneneeden! Hij heeft mij vandaag weer gekust!

30 October. — Vandaag reist Bruno naar huis, ik wil het. Want ik geloof, dat de jongen hier niet studeert. — Hij moest mij plechtig beloven, twee maanden lang weg te blijven en in het geheel niet aan mij te denken, doch alleen aan operaties en vergiftigingen. — Ook mag hij mij niet schrijven. Ik verbeurde mijn woord als man — voor zoover een meisje dat kan — dat ik iederen brief ongeopend zou terugzenden.

„Slu nu eenige bladzijden over, lieve Felix. Ik ken den inhoud. Daar stel ik hoegenaamd geen belang in!”

Ik deed, zooals mij bevolen werd.

4 Januari. — Over tien dagen is mijn geboortedag, en op denzelfden dag moet Bruno zijn laatste examen doen. Dan wordt hij dokter. — Hij beschouwt dit als een zeer gelukkig voortteeken, dat zijn examen op mijn geboortedag valt. Ik zal bidden, dat hij er doorkomt.

6 Januari. — Bruno moet eerst 22 Januari examen doen. Nu zal hij er beslist doorkomen, zoo beweert hij, want den 22sten is het juist een jaar, dat hij tegenover mij kwam wonen.

En wanneer hij dan dokter is, dan trouwen wij.

Ja, beslist, wanneer papa er niets op tegen heeft!

Ik ben zoo vreeselijk angstig, papa kan hem eens afwijzen, wanneer hij om mijn hand vraagt.... En ik houd zooveel van hem! O, zooveel!

Hij zei heden, dat het het beste was, dat ik er papa langzaam op voorbereidde. Ik moest vertellen, dat ik ergens in de electriche tram een ouden heer met een grijzen baard had leeren kennen; dat hij Balduin Muller heette en advocaat te Brunn was.

Deze zou gezegd hebben: „Lieve juffrouw — ik heb

een zoon, die dokter in de medicijnen is. En gij beiden passen prachtig bij elkander."

Dan zou ik hooren, wat papa daarvan zeggen zou.

Ik beproefde het, zooals Bruno mij raadde. — Doch ik had nauwelijks den eersten volzin uitgesproken, toen ik reeds zoo verlegen werd, dat ik niet verder kon.

„Mama", zeide ik en legde het boek neer, „het is vandaag den 22sten Januari."

Op dit oogenblik werd er gescheld.

„Very!" riepen wij beiden als uit één mond. En reeds trippelde mijn dochttertje de kamer binnen en groette.

Wij vergaten beiden hetzelfde te doen.

„Wat is dat voor een brief, dien je daar in de hand hebt?" vroeg mama.

Very scheen getroffen en beet zich op de onderlip.

„Dien bracht mij zoeven de brievenbesteller!"

„Ge hebt er den postzegel zeker afgenomen — want ik zie geen meer op de enveloppe."

Ik wilde haar uit de pijnlijke verlegenheid helpen en zei:

„Heet de brievenbesteller misschien niet Bruno Muller?"

Zij juichte luidkeels en twee groote tranen ontsnapten aan haar oogen. Zij knielde voor mij neer en schreide, schreide — totdat ik ook van mijn stoel op de knieën viel.

Op dit roerende oogenblik begon mama te lachen. Deze scene moet inderdaad zeer kluchtig geweest zijn:

twee menschen, die elkander geknield omhelsden!

Plotseling sprong Very op en snelde naar mama toe en kustte haar zóó, totdat de oude dame zich zuchtend van haar los maakte.

„Wel, vertel toch eens, of u hem kent, waarvan u het weet?"

Het dagboek was reeds in mijn zak verdwenen.

„Hm", antwoordde ik.

„Ik moet je tegelijkertijd doen opmerken, lief dochttertje, dat er nog geen reden tot juichen bestaat."

„O ja, o ja!" verzekerde Very trouwhartig. „Hij is zoo goed, zoo lief, zoo'n schat!"

Ik was verdiept in het lezen van den brief.

„Daar staat alles in", zei Very. „Bruno zei, dat ik dezen brief in onze brievenbus moest doen. Maar ik bracht hem liever mee naar binnen, omdat hij zoodoende vroeger in uw handen kwam. — En ik zei, dat de brievenbesteller hem mij gegeven had. En daar ge reeds alles weet..."

„Ik heb er niets tegen", zei mama ernstig. „Maar het zal nu moeilijk gaan dat papa zijn toestemming geeft."

Was ik waarlijk altijd zoo toegevend voor Very, dat het kind bij de woorden van mijn schoonmoeder een weinig haar mond vertrok en lachend mocht uitroepen:

„Ach, aan papa heb ik niet gedacht, die zegt altijd ja!"

De goedkoope laarsjes.

Er heerschte groote opgewondenheid in den kring der familie van rechter Krause.

De vrouw van den rechter zou heden op reis gaan en had den vorigen dag door haar dienstmeisje een paar laarsjes bij den schoenmaker Pechdraht laten brengen, om daar nieuwe zolen onder te laten zetten.

Het was reeds middag geworden, maar de laarsjes waren nog niet terug.

Dat was zeer verdrietig; Mina liep er op een draf heen om ze te halen.

Zenuwachtig, doch zonder laarsjes, was zij terug-

gekomen, maar bracht daarvoor in plaats aan de verbaasde huisvrouw het weinig bemoedigende bericht, dat dieven des nachts bij den schoenmaker hadden ingebroken en ook de laarsjes van de rechtersvrouw hadden meegenomen.

Wat nu te beginnen? Op reis moest men toch twee paar goede schoenen bij zich hebben.

„Laat u de shade vergoeden, mevrouw", beweerde Mina. „Pechdraht moest haar nu toch andere laarsjes bezorgen in plaats van de gestolenen."

„Loop spoedig terug, Mina, en laat je door Pech-

draht een paar nieuwe schoenen No. 37 van goed kalfs-
leder meegeven; den prijs kan hij op de rekening
zetten."

„Mijn man zal wel met hem afrekenen", dacht de
vrouw bij zichzelf, „en het hem duidelijk maken, dat
hij daarvoor geen cent krijgt.

Het is een schande, zulke goede laarsjes, die mij
zoo gemakkelijk passen, te laten wegstelen."

Het meisje was spoedig met een paar nieuwe terug,
die aangepast werden en terwijl de huisvrouw ze nauw-
keurig bekeek, kwam haar man binnen.

„Wel, wel, alweer een paar nieuwe laarzen? Dat
gaat toch te ver, lieve vrouw!"

„Stel je gerust, mijn waarde", gaf de vrouw ten
antwoord, „deze laarsjes krijg ik voor niets."

„Ei, dat is aardig! Wees zoo goed mij het adres
ook op te geven, lieve vrouw."

Thans moest de rechter de mededeeling van zijn
wederhelft aanhooren omtrent het verdwijnen van haar
lievelingsschoentjes uit de rustige werkplaats van
meester Pechdraht; maar hij schudde bedachtzaam het
hoofd, toen zijn vrouw hem haar idee mededeelde
omtrent de schadeloosstelling van het gestolen paar;
hij wees naar de voeten van zijn vrouw en verklaarde:

„Deze laarzen, waarde Amalia, zal ik wel moeten
betalen."

„Jij als rechter durft zoo iets beweren? Mijn ge-
zond verstand zegt mij dat, als ik mijn horloge, mijn
japon, of mijn schoenen geef te herstellen, dat dan
de horlogemaker, de coupeuse, of de schoenmaker ver-
plicht zijn, mij tegen betaling van de onkosten alles
terug te geven en dat zij mij schadevergoeding moeten
toestaan, wanneer mijn goederen beschadigd worden
of verloren gaan."

„Ik heb nooit getwijfeld aan je gezond verstand,
maar dikwijls zijn de meeningen van leeken niet
houdbaar.

Maar luister, ik wil het je duidelijk maken, waarom
meester Pechdraht deze laarsjes betaald moet hebben:
dat komt, omdat je je laarzen naar den schoenmaker
stuurdet en omdat hij ze aannam om te repareren,
zodoende is er tusschen mij en hem een werkovereen-
komst tot stand gekomen.

De schoenmaker heeft de verplichting op zich ge-
nomen om de laarsjes te repareren en verder, dat hij
ze goed zou bewaren, totdat hij ze aan jou terugzend.

Pechdraht was daardoor mijn schuldenaar geworden
en blijft dat, totdat hij aan zijn verplichting voldaan
heeft.

Maar paragraaf 275 van het Burgerlijk Wetboek
zegt: De schuldenaar wordt van zijn verplichtingen
ontheven, zoodra er een omstandigheid ontstaat, waar-
door het hem onmogelijk wordt, aan zijn verplich-
tingen te voldoen.

Dat wil duidelijk zeggen, dat de schoenmaker mij
de schoenen, die hij herstellen moest, noch behoeft te
repareren, noch terug te geven, als hij door de een
of andere omstandigheid verhinderd wordt, dit te
kunnen.

Hij is dus mijn schuldenaar niet meer, van af het
oogenblik, dat hij aan zijn verplichting niet kon vol-
doen en ik kan dus geen schadevergoeding van hem
verlangen."

„Welke reden is er dan, dat de schuldenaar niet
aan zijn verplichting kan voldoen?" vroeg mevrouw.

„Heb een oogenblik geduld, lieveling, dat zegt ons
paragraaf 276 van het Burgerlijk Wetboek, daar
staat: Aansprakelijk is alleen hij, die de noodige zorg
niet in acht neemt. Hieruit volgt dus, dat wij slechts
vergoeding van meester Pechdraht verlangen konden,
als hij met opzet zijn werkplaats had opengelaten en
zodoende den diefstal gemakkelijk had gemaakt.

Maar daar dit niet het geval is, ben ik verplicht,
de nieuwe laarsjes behoorlijk te betalen.

En dan bemerk ik wel, dat onder deze omstandig-
heden, de nieuwe laarsjes niet goedkooper zijn dan
anders."

„Maar, zeg eens, lieve man, je spreekt altijd van
je rechten en plichten; met deze geschiedenis heb je
toch eigenlijk niets te maken.

Het gaat hier toch om *mijn* laarsjes.

Ik heb Mina er heengestuurd en de reparatie besteld;
ik heb ook voor mij zelf de nieuwe laarsjes laten halen.

Meester Pechdraht heeft dus alleen met *mij* te doen!"

„O, heilige onnoozelheid, je vermoedt niet eens,
lieve vrouw, hoe streng de wetten zijn.

Maar, a propos; heb je nog niets gehoord van de
zoogenaamde kracht der sleutels?"

„Ha, manlief, dat is mooi van je gezegd; geef mij
direct den huissleutel!"

„Nee, nee", zei de rechter lachend, „zoo meen
ik dat niet; je moet mijn woorden slechts als beeld-
spraak beschouwen. Ik wil er slechts mee zeggen, dat
de vrouw het recht heeft, om de zaken van haar man
binnen den huiselijken kring, te verzorgen en hem te
vervangen.

Alle zaken, die zij in den huiselijken kring doet,

worden beschouwd in naam van haar man te zijn ver-
richt.

Zulke zaken verplichten den man, indien een vrouw
bijvoorbeeld voor de huishouding boter, eieren, groen-
ten enzoovoorts bestelt, of de noodige kleedingstukken
voor zichzelf en haar kinderen laat maken, dan heert
zij haar man onmiddellijk verplicht, alles te moeten
betalen en de schuldeischers hebben daarom het recht,
betaling van den man te eischen."

„Zoo, beste man, nu weet ik bescheid.

Als ik dus in het vervolg een nieuwe zijden japon
of een kostbaren hoed hebben wil, dan ga ik die een-
voudig maar bestellen en jij moet maar opdokken."

„Zoo is het, vrouwlief, maar de man behoeft niet
te betalen, als je je iets aanschafft, dat boven zijn
draagkracht gaat.

Maar genoeg hierover.

Buitendien het is tijd; want dadelijk na het mid-
dagmaal vertrekt de trein, waarmee je op reis wilt
gaan!"

Echtbreuk en schadevergoeding.

„Zoo met u voor altijd vereenigd, hoe gelukkig zou
dat zijn."

Deze woorden uit de opera Don Juan zong Walther
Pillokat, terwijl hij den winkel binnentrad en onmid-
dellijk de knappe winkeljuffrouw in zijn armen drukte,
totdat zij uitriep: „Hou toch op, want wat zullen de
mensen denken!"

„Laat ze denken en zeggen wat ze willen", ant-
woordde hij.

Deze schijnbaar vreemde houding van Walter van
der Vogelweide, — zoo werd de man door zijn ken-
nissen genoemd —, behoefde intusschen niet zoo
vreemd te zijn, want de mooie verkoopster was nie-
mand anders dan zijn vrouw.

Men zal toch den echtgenoot het recht niet kunnen
ontzeggen, zijn vrouw te kussen, al geschiedt zulks
ook in den winkel, en vooral wanneer men nog in de
wittebroodsweken is.

Dit recht liet Walter zich dan ook niet ontnemen.

Maar zij was ook allerliefst en Walter werd er door
menigeen om benijd, dat de barones, zooals men zijn
vrouw om haar trotsch en voorname uiterlijk noemde,
juist hem uitgekozen had boven alle anderen.

De wederzijdsche ouders waren, zooals het gewoon-
lijk gaat, tegen dit huwelijk. Haar ouders meenden,
dat zij nog geen haast had behoeven te maken en dat
zij met haar schoonheid een veel betere partij had
kunnen doen.

Zijn ouders wantrouwden de schoondochter en
vreesden, dat zij de werkzaamheden, die zij overnemen
moest, te zwaar zou vinden en haar Walter niet trouw
zou blijven.

Zij hadden het gevoel van rechtschapen en eenvou-
dige lieden, en meenden, dat hun schoondochter te
veel van klatergoud hield.

Intusschen schenen de jongelieden deze vrees te
logenstraffen. Zij schenen voor elkander geboren.

Er kon moeilijk een vrouw gevonden worden, die
haar man beter ter zijde stond, dan de „barones". Zij
was van des morgens vroeg tot des avonds laat bezig
in den winkel; maar hun geluk duurde niet lang.

De neiging tot een voornaam leven ontwaakte spoed-
dig in de jonge vrouw en haar ijver verminderde.

Tot haar ongeluk maakte een rijke grondbezitter uit
de buurt haar het hof. Zij weerde hem aanvankelijk
van zich af, maar de onvermoeide minnaar gaf zijn
spel niet op.

Hij verscheen dagelijks in den winkel, steeds liet
hij zijn verleidelijke toespraken met meer kracht
hooren, totdat zij eindelijk bezweek.

De zaak ging van dit oogenblik af aan steeds achter-
uit. De winkel van de echtbreukster werd vermeden.

De man wendde alle pogingen aan om de zaak in
stand te houden, doch het baatte niet.

Het duurde niet lang of de man ontdekte het ge-
heim. Maar toen hij zijn vrouw en haar minnaar ter

verantwoording wilde roepen, vond hij de vogels gevlogen.

Met een bezwaard gemoed diende hij een klacht tot echtscheiding in.

Hij won het proces, waarbij zijn vrouw alleen schuldig werd verklaard.

Maar wat was hem aan de scheiding gelegen! Wie zou hem de schade vergoede, die hij door het proces had geleden?

Zijn vrouw had hem in zijn zaak ijverig gesteund, waardoor hij in de gelegenheid kwam, te kunnen sparen.

Maar hij moest die hulp nu ontberen door de schuld van zijn gewetenlozen buurman.

„Mijn buurman moet mij de schade vergoeden”, dacht Walter. „Of dat kan, moet een knap advocaat uitmaken; want er bestaat geen wet, die den echtbreker schadevergoeding oplegt.”

En toch begaf Walter zich naar den knapsten advocaat uit den omtrek om hem zijn zaak in handen te geven.

Deze luisterde aandachtig naar hem en zei eindelijk: „De zaak komt mij belangwekkend voor. Wij willen het probeeren. Indien het gelukt, des te beter; gelukt het niet, dan hebben wij ons best gedaan.”

De advocaat maakte de aanklacht op. Daarna sloeg hij zijn wetboek op en zocht daarin.

Zuchtend legde hij het weer neer. Hij ging zitten en dacht na.

Eindelijk nam hij het wetboek weer ter hand en sloeg paragraaf 826 op.

Daarin vond hij, dat een echtbreker onzedelijke handelingen begaat en hij, die aan een ander door zedeloosheid nadeel toebrengt, moet die vergoeden.

De advocaat verheugde zich over den inhoud van dit artikel en Walter was verwonderd over diens scherpzinnigheid.

Arme Walter, wat kent ge de landswetten slecht! Al heeft ook de spitsvondigheid van een advocaat alles zoo nauwkeurig mogelijk onderzocht, de rechter laat zich niet van den rechten weg brengen.

De klacht van den armen Walter werd door de rechtbank van de hand gewezen.

Wie gebruik maakt van het recht van echtscheiding, verliest alle aanspraken op schadevergoeding.

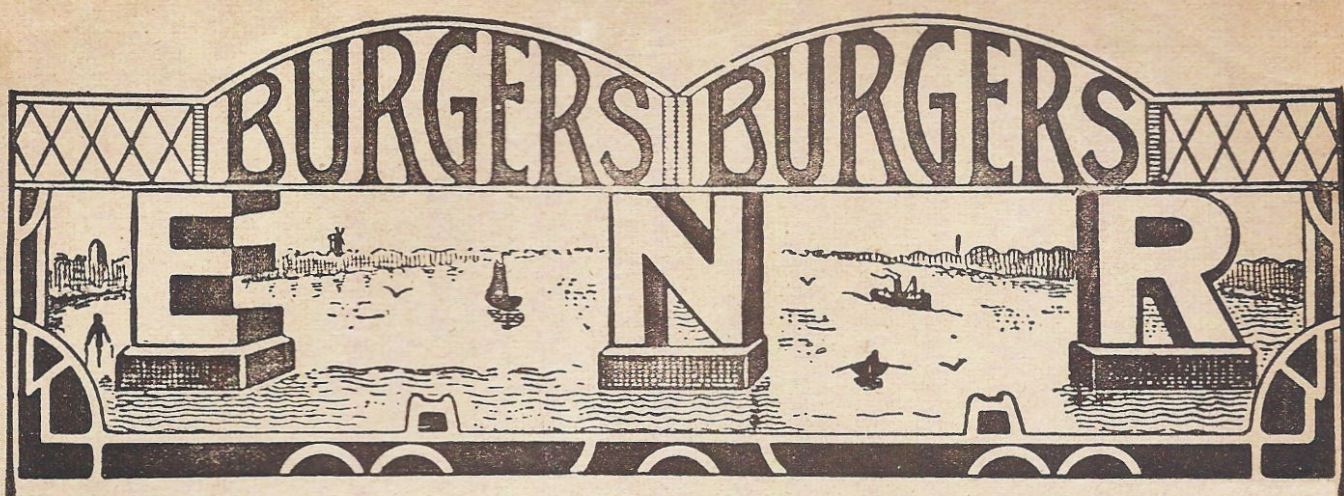
Ook op den inhoud van paragraaf 826 kon, volgens den rechter, de aanspraak op schadevergoeding niet toegestaan worden. — — — — —

Bedrogen mannen mogen dus ook niet al te veel hoop vestigen op de uitspraak van rechters.

De volgende aflevering (No. 61) bevat:

De geesten van Bertha Dunkel.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Een Rijwiel koopen MET OORDEEL
is een Rijwiel berijden met voordeel.
Wie juist oordeelt, koopt een

BURGERS
E. N. R.

Het voordeel blijkt spoedig.